

Hodilo by se pár slov na úvod. Ne! Úvodník necht' je plný psaných statistik.

P?...

... poprvé vyšel na konci léta roku 2014, desáté číslo v roce 2018 a dvacáté v roce 2022.
... se za svou osmiletou existenci plnil příspěvky od více než šedesát lidí z celé ČR a regionu Španělska.
... se tiskl v Pelhřimově, Jihlavě, Praze a ve Velkém Meziříčí.
... koloval mezi studenty v pátečních a nedělních autobusech z Pelhřimova do Brna či Prahy.
... přežil kavárny, kde byl zdarma k přečtení. Ať už šlo o Utopii, Porto nebo Vrátnici v Pelhřimově.
... se jako projekt regionálního samizdatu zúčastnil PechaKucha v Humpolci.
... nebyl nikdy výdělečný, což se vědělo již od roku 2014
.... si dvacátým číslem dává ruce za hlavu, nohy na zábradlí a zapaluje nekonečnou ciginu.

Obsah dvacítky

TÉMA I. - PANMIGRACE

str. 3 - Rozhovor s Davidem Hloupým
str. 6 - Man Came in Hammer: The Secret
str. 9 - Bacha na Viktora D
str. 12 - Panmigrační hnutí jako naděje

str. 14 - HoLoUbEcQ smah

TÉMA II. - ONANIE ONIKÁNÍM

str. 15 - Podzemí slov
str. 18 - Autoerotika
str. 20 - Postelový scény
str. 22 - Onanie onikáním
str. 24 - Onanie, onikání a pomůcky
str. 28 - Láska epická
str. 30 - V centrifugách myslí

TÉMA III. - LITERÁRNÍ SMĚSKA

str. 32 - Vzestup a pád Náušníků
str. 35 - Morčata a pejsek na útěku
str. 38 - Migratuliče
str. 40 - Výstava
str. 41 - Zážitek
str. 42 - Jedny Petry prosím!
str. 43 - SKY

Podzimní skryjské záslechy

Von Oelsnic

„Sdružení jehovistů s průjmem?“

Smekta

„Člověk v řádu, rapuje a tahá za
nitky?“

Šedá Eminemce

„Jděte všichni do prdele!“
motto Panmigračního hnutí

ROZHOVOR

s

Davidem Hloupým

„V sadě skví se jara květ, David Hloupý for president...“ je slogan, jímž Česká republika započne svou post-post moderní historii. Nikdy totiž neměla takového prezidenta. I když se volba teprve plánuje, je zcela zřejmé, že ostatní kandidáti nesahají Davidovi ani po kopýtko divoké svině, na které počátkem zimy objede výhradně Prahu (zbytek ČR mu nedává vůbec smysl) se svým pytlek brambor na zádech

a oznámí, že je novým prezidentem České republiky. O výjimečnosti, jež se v jeho osobě doslova zhmotňuje, se například u Petra nebo Pavla, Andreje z Wishe, Danuši Máchové či Marka Hilsnera nedá ani slovem zavadit. P? má jasného favorita a nekriticky ho podporuje. Díky tomu také dostal privilegium s hrdinou Panmigračního hnutí udělat krátký rozhovor. Tady je.

Nejdříve bychom chtěli za redakci P? poděkovat za takové privilegium. Je nám nesmírnou ctí se před Vámi ponížit a pokusit se udělat s Vaší excelencí rozhovor. Proč jste se rozhodl kandidovat? Co Vás k tomuto kroku vedlo?

Děkuji za tento rozhovor. Je pro mne ctí jako nově zvolený prezident s Vámi mluvit. Vzhledem k tomu, že budu zvolen automaticky, protože k tomu mám nejvyšší možnou morální autonomii, kandidovat byla jasná volba.

Rozhodl jste se objet Prahu na divoké svini s pytlek brambor na zádech, což je velice zajímavé. Proč zrovna na svini?

Původně jsem chtěl jet na Andreji Babišovi, ale tato svině byla již zabraná Milošem Zemanem, tak jsem se rozhodl pro Přeštické prase, to má ideální vlastenecké parametry.

Jste znám tím, že nenávidíte lidi, co přesně na nich nenávidíte?

Jednoduchá otázka, složitá odpověď. Kdybych to měl shrnout do jednoduchého závěru, který by byl pochopitelný, ale možná až příliš zkrácený, tak bych řekl, že všechno.

Až budete prezident, zavedete právo ŠaríJa nebo ŠaríNein?

Ani jedno. Zavedu právo Aladeen. To je slovo, které po vzoru Generála Aladeena zavedu místo 300 nejpoužívanějších slov v českém jazyce.

Jak moc ponížíte ostatní kandidáty na prezidenta? Prosím o expresivní vyjádření.

Všechny pozvu na prezidentskou velkodesbatu, kde se svlíknu do naha a každýho zřackuju svým čurákem. Budu jim pleskat do ksichtu a kdokoliv, kdo se ozve, tak mu nechám svlíknout kalhoty a sedne si do kukuřičné siláže.

Máte nějaký „hejt“ na množící se dezoláty?

Mám na ně tolik hejtů, že momentálně přemýšlím o konečném řešení dezolátské otázky. Svolám sněm do Ledečka, kde rozhodneme na vile Fereniki co dále. Pravděpodobně to bude obsahovat jejich tělní otvory a kostky ledu.

Jste znám jako jeden z čelních kritiků Ivo Budila, mohl byste mu věnovat pár ostrých slov?

Měl by již udělat svůj coming out a říct, že je to boomerovská zklamaná schizoidní osobnost, která celý život pravděpodobně opisovala nápady jiných autorů a teď se mstí liberální části spektra tím, že se z ní stal prvotřídní fašounský dezolát.

Jaký film jste viděl naposledy?

Záludná otázka. Posledním filmem je cokoliv na Netflixu, aby mohla první dáma usnout. Naposledy jsem si pustil klasiku Scary Movie 2. Jinak jsem rozkoukal film Equilibrium, o kterém vím, že už před dvaceti lety kámoš říkal, že je to nevěrohodná píčovina. Tak jsem si to na chvíli pustil a první highlight byl, že Sean Bean dodržel tradici filmového průmyslu a jeho postava po cca 15 minutách umírá.

Chodíte na houby?

Jsem vášnivý houbař! Letos konečně rostou po tunách a já měl čas jít ven na houby jen jednou! To jste mě nasral, pane redaktore! Naposledy jsem neměl ani do čeho je dát a našel jsem tolik krásných samečků, že do teď mám PTSD, protože jsem je nesebral. A všiml jste si, že teď rostou neuvěřitelný kvanta hub, které jsou naprosto obrovské? Kamarád našel v Krušných horách praváka co měl snad 30 cm průměr klobouku. Co to sakra je? Uniká radiace ze Zaporožny? Příroda se připravuje na velkou apokalypsu?

Dočetl jsem se, že jste milovníkem vlků. Prý dokonce dva vlastníte. Pes Vám nic neříká?

Pes je přítelem člověka, ale jak víte, já lidi nenávidím, takže jsem potřeboval parťáka, co ke mně má stejně podezíravý přístup jako já k němu. Vlk je ideálním partnerem.

Nechtěl jste se někdy zúčastnit AZ kvízu?

Chtěl, mnohokrát. Dali jsme si dokonce s přáteli přihlášku! Ale nevěřil byste, kolik lidí se tam pořád hlásí a normálně člověka v tomto ohledu losují! Takže nás nikdy nevybrali.

Vaše paměť je prý neuvěřitelná. Dokážete odvyprávět celou Českou sodu a umně do ní zakomponovat hlášky z Červeného trpaslíka. Je ještě něco, v čem jste výjimečný a co Vám mimo tento skill pomůže při prezidentování? Co víc byste chtěl?? Chleba namazenej z obou stran nebo co!!???

Je šťastné číslo. Položte si prosím otázku, na kterou se Vás ještě nikdy nikdo nezeptal. Bylo nám potěšením.

Asi 32 v klidném stavu. Pěkný den.

M.an C.ame in H.amer: The Secret

Otec Fůryjózo

Toho dne bylo poměrně větrno. Někteří zůstali doma, někteří zase z domova odjeli, někteří si zapálili voňavé kuřivo, někteří si zapálili dům. Den nejiný než dny jiné. Tedy až na ten vítr:

Ti, kteří si nezapálil dům a nezůstali dřepět na místě, se setkali v malé vsi, která je v šedém stínu Googlemaps, neboť Bezosovi nezbyly peníze, aby tento kout světa zmapoval. Proto zde není ani řádné noční osvětlení. Elektřina se sem zavedla teprve před týdnem. Voda včera. Extrémní podmínky však přímo vybízí k relaxaci, vášnivému houbaření, nebo k nahrávání akustických těles, o nichž se zatím pořádně neví, jelikož na Spotify mají jen 13 pronásledovatelů.

O to víc se muzikanti z takovýchto seskupení snaží, aby se jejich tracky, songy či hezky česky řečeno - písničky, vypracovaly tak, aby se vývoj grafů, které jsou pro přežití jakékoliv kapely nejzásadnější, ubíral patřičným směrem. Ačkoliv šlo o akustické duo, přizvalo si sebou na víkendové soustředění u kazeťáku na čtyři tužkové baterie a spájený mikrofon i hudebně vyzrálejší přátele, kteří již dokázali zahrát na první dobrou věci z *Já písnička čtyři*. Dávali tak *Pásl ovčák ovce jak nikdo*, a když paní učitelka zpěvu a pravěkých tanců (jedna z pozvaných talentů) hrábla do strun první akordy *Trhu ve Scarborough*, rozsvítila se první elektrifikovaná lampa na návsí, kterou narychlo v garáži spíchnul starosta během větrného odpoledne.

Začalo se komponovat. Kytarová sekce naladila své nástroje podle zvuku zvonů z nedaleko stojícího kostela, který se odpoledne zahalil do mlhy. To nevěstilo nic dobrého. „Kostel v mlze, zhovadilý mnich večer v domě,“ jak zní staročeské přísloví. Ovšem hudebníci si hleděli svých nástrojů, potažmo svých hlasivek a půjčeného kazeťáku.

Šlo jim to obstojně. Bylo zřejmé, že zkušenější muzikanti a muzikantky dávají lekce a takřka dirigují celý proces vzniku dvou až tří akordových písniček s chytlavými Mosty (přes rozbouřenou řeku). Místy se odvážali natolik, že v těch nejtěžejnějších pasážích se jeden z kytaristů pokusil o sólo na orezlém géčku, které spočívalo v mačkání jednoho tónu. Dům z osmnáctého století ožil a samou radostí se z jeho zdí sypal písek.

Jak to ve správných muzikantských kruzích bývá, pil se kopřivový čaj, k němuž se podával domácí borůvkový koláč z čerstvě mražených borůvek a jako hlavní chod pak byly neoloupané brambory na loupáčku. Gastronomie je nedílnou součástí kvalitní hudební produkce. Po vydatném a chutném obědě se opět pokračovalo v soustavné práci, která ustala v pozdních večerních hodinách, kdy došel petrolej ve svítilnách a zimou se již častěji zacuchávaly kazetové pásky. Spánek volal.

Mlha kolem kostela však nezmizela. Spíše naopak, zahalila celou vesnici. Nesvítila ani starostova lampa, neboť v ní praskla

žárovka, kterou zdědil po svém dědovi, který ji ukořistil na západní frontě během druhé světové války. Hustá mlha, tma a únava zapůsobily na písničkáře tak, že okamžitě usnuli a neočekávali nic, než že následující den zkusí píseň, v níž se bude v refrénu hrát první baréčko.

Ticho, klid a zasloužený odpočinek přerušil plný močový měchýř, který z pohodlí chladné podlahy dostal na nohy jednoho z hráčů. Skutečně se mu nechtělo, ale pochcat se mu nechtělo víc. Vyšel tedy do tmy. Naštěstí našel sirky a svíčku a vydal se vstříc venkovní kadibudce.

„Ježíš, kdo jsi?“ vylekaně zíral na záda neznámé postavy, která se zlodějským krokem ploužila po chodbě. Nedostalo se mu žádné odpovědi.

„Co tu děláš?“ Postava se neotočila, jen tajemně řekla: „Hledám Tomáše.“ „Žádný Tomáš tu není. Vypadni pryč. Tady nemáš co dělat.“ Neznámý člověk se otočil a vyšel ven, zatímco vyděšený muzikant podstoupil na bezpečnou vzdálenost, aby se necítil ohrožený.

Chvilí počkal a když cizince lapila mlha, vykonal potřebu a ochromený zážitkem se rychle vrátil na podlahu a pokusil se usnout. Marně.

Druhý den vše sdělil ostatním. Nevěřili mu.

„To máš z těch kopřiv,“ řekl mu jeho kolega od kytar.

„Ne, mluvím pravdu. Viděl jsem ho na vlastní oči.“

„A jak vypadal?“

„Vyšší postavy, málo vlasů a měl takový divný oblek. Ptal se na nějakého Tomáše.“

„Tomáše? Vždyť tady žádný není.“

„Je to celý divný. Dost divný.“

„Co budeme dělat? Já tady teda další noc spát nebudu a co když si to sem přišel jen tak očíhnout a přijde nám něco udělat?“

„Tak co navrhuje?“

„Zajdeme se zeptat starosty.“

„Dobře, jdeme.“

Výprava se sbalila a navštívila pana starostu zrovna když vyvěšoval nový kalendář s nahými dívkami ve své garáži.

„Dobrý den, jste pan starosta, že?“

„Dobrej, dobrej. Jo to jsem. Ale jinak se jmenuju Bezstarosta.“

„Aha. No, my jsme sem přijeli na zkrácený víkend s partou přátel a včera v noci k nám zavítala nezvaná návštěva. Byl to nějaký chlap, divně oblečený, vůbec nemluvil. Obáváme se, jestli se tady někdo nepotuluje a není třeba nebezpečný. Hledal nějakýho Tomáše.“

„Cože? Tak on to dělá zase?“ odvětil pan starosta Bezstarosta.

„Kdo?“

„Ten zhovadilý františkánský mnich.“

„To by vysvětlovalo ten divný hábit, ve kterým byl oblečený,“ řekl očitý svědek večerního incidentu.

„Jo, spravuje nám kostel. Je neškodný. Jednou za čas má však choutky přijít na neočekávaný návštěvy do domů místních. My už jsme zvyklí, ale chápou, že vás to mohlo vyděsit. Vždycky hledá Tomáše, protože miluje Tomáše z Celana. Znáte toho mnicha, co napsal legendy o Františku z Assisi a byl jeho žákem. Neznáte? No, tak tohle je jeho obdivovatel. Víte, on ten náš mnich nebyl vždycky mnichem.“

Ale stal se jím, protože jeho táta byl pasák jeho mámy, která byla kurva. Zrovna ideální dětství neměl. Pak šel do pastáku, a když se ho pak ptali, co bude dělat, toulal se po světě až se zatoulal do nějakého kláštera. Odsud se pak vrátil zpět do Čech a oni ho přesunuli sem, aby tu spravoval kostel. A někdy chytne toulavou a vrazí takhle na návštěvu. A má děsně rád borůvky.“

„Aha, tak díky za informaci. A nemůžete mu nějak domluvit, aby k nám dneska už nechodil?“

„Určitě. Až ho potkám, tak mu to řeknu. Nebojte se, je sice zvláštní, ale kočce se psem by neublížil.“

„Tak jo, mějte se a díky.“

„Taky se mějte.“

Partička se vrátila zpět do pronajaté chalupy přeci jen o trochu klidnější. Otevřeli dveře, shodili svrchníky a vešli do světnice, když v tom spatřili do půl těla obnaženého (a mysleli tím tam dole) zhovadilého františkánského mnicha, jak si maže kolem svých vyholených genitálií zbytky borůvek a odřikává u toho nějakou

modlitbu v latině. Skupina muzikantů na to celé boží dopuštění hleděla s dokořán otevřenými ústy. Když mnich skončil s fialovým rituálem, vytasil příruční bičík a nandal si pěkných pět ran na hrb. Podíval se do vyděšených tváří hudebníků a řekl: „Pán Bůh vám ty borůvky zaplat.“ Zastrčil bičík, prošel dveřmi a zmizel. Tajemství muže z Hamru bylo odhaleno.

„Tak tady nezůstanu už ani minutu,“ řekla malooperní zpěvačka.

„Já taky ne. Hlavně tu už nemáme co jíst, když nejsou borůvky,“ dodal kytarista.

„Jedeme pryč.“ Shodli se všichni.

Kvapně se celá skupina sbalila a otřesena vyjela ku svým domovům. Projížděla kolem garáže starosty, kde ho viděli v mnichově společnosti, jak si oba strkají borůvky do kalhot. Starosta, když viděl odjíždějící skupinu, vystrčil fialovou ruku z kalhot a se srdečným úsměvem zamával. Načež kytarista v autě prohlásil: „Tak ten už má taky fialovýho Tomáše. Ještěže jedeme všichni do prdele.“

Bacha na Viktora D

BACHA

Agnes

Ocitla jsem se mezi mlýnskými kameny. Můj život byl tak jasně nalinkovaný. Ale já cítila, že to není všechno, že určitě někde mimo Pejr, pardon Hamelin, bych se mohla stát někým jiným. Nemohla jsem však zklamat svou rodinu, své rodiče.

Dlouhý Kristián byl tak milý a seriózní. Doufali jsme, že se brzy postavíme na vlastní nohy. Přistoupila jsem zkrátka na jeho hru. A po čase mě začala dojímat představa, že budu se svými spolužáky pokračovat i v roli rodičů. V koutku duše jsem doufala, že to Kristián nemyslí, tak úplně vážně, že si zachová mladiství nadhled. V tom jsem se však zmýlila: bylo to horší a horší. Stále se jen staral o svou pověst. Kristiánův strýček s jeho zálety mu dělal velké starosti...

Do toho se objevil krysař. Vedle něj jsem se cítila volná. Působil tajemně a současně díky tomu, že jím všichni opovrhovali, byl svobodný. Na rozdíl od nás si nemusel hlídat svou pověst. Od počátku jsem tomu nepřikládala zvláštní důležitost, byla jsem pouze milá. Považovala jsem zapřirozené, že se o něj jako o cizince naše rodina postará. Ale Kristián byl tak proti, že jsem o tom, že s ním vídám, raději nemluvila. I když nepopírám, bylo mi s ním dobře.

Celý svůj život věřím v upřímnou lásku. Uvědomuji si, že naše obec má celou řadu problémů. Lidé jsou pod velkým tlakem. Nevím, co bude, jsem na vážkách. Cítím zkrátka, že

většině lidí by prospělo, kdyby mohli z jakéhokoliv důvodu z města odejít.

dlouhý Kristián

Nevím, co si o sobě všichni myslí. Jeden dělá, co může. Vážím si píle a úsilí svých rodičů o to, aby udrželi obchod v provozu. Aby dali živobytí našim lidem z Pilgrams, soráč z Hamelin, tedy těm, co živí své rodiny.

Co si ti různí mudrlanti o sobě vlastně myslí? Obyčejný člověk nemá na jejich pochybnosti čas. My se prostě nemůžeme starat o cizí. Jsme rádi, že se město konečně trochu začalo rozvíjet a teď bychom to měli předat někomu jinému. Lidem, kteří se za to nezasloužili? To je strašná představa!

Nebo ty dluhy?! Jak někoho může napadnout: škrtat dluhy. Tak si přece neměli půjčovat. Jak k tomu ten věřitel přijde! Třeba moji rodiče, taky občas někomu peníze půjčili. A je přeci legitimní je od něj požadovat zpět. Anebo, kdo by to měl teda platit? Snad my ostatní daňový poplatníci? Na to zapomeňte! Všichni se musíme starat především sami o sebe.

Agnes je moje budoucnost. Je to výhodné pro všechny strany. Musíme být rozumní. Ptáte se mě na krysy...? Jistě, vždycky tady byly. Teď už jich je méně. Krysaře nadále nepotřebujeme. Co mu bývalí radní naslibovali, to je jejich věc.

Bonifác Strumm

No, už se to doneslo i ke mně. Je to tak. Slyšel jsem o tom, jak lidé ruší svá města... A pod tím směšným heslem „Běžte všichni do prdele“ je uvádějí do původního, přírodního stavu a odcházejí s těmi absurdními koberci. Jakožto krejčí vím, jak funguje móda. Móda rychle pomine! Naštěstí své stříhy dědíme po generace. Můj pradědek Bonifác Strumm, zakladatel naší rodinné tradice, jehož pochodeň a jméno hrdě nesu, to dobře věděl a nikdy běžné stříhy neopouštěl.

Ale teď?! Nevím, co si ti popletení lidé vlastně myslí. Je to přece směšné. Koberce, tj. perské koberce, přišly z Východu. To přece není naše kultura. A k tomu ta dětinská zvěst o létajících kobercích. Kolik musí dát práce je ušít?! Kolik peněz to stojí?! Co to je za šílenství: rozpustit všechn majetek, zabalit se a odejít s kobercem?! Kam? K nám? My je tady nechceme, ale oni sem také nechtějí! Kam vlastně jdou? Řekli byste ať si jdou do oněch míst, kam je vede jejich heslo. Ale oni jsou jako vyšinutí. Představte si, že je vyvolávají a berou pozitivně. Tomu nerozumím!

A ten krysař?! Už by měl také odejít. Krysy už tu žádné nejsou. Nevím, proč po nás chce stále něco splatit. Ať si nemyslí. Pilgram, ale co to povídám, přece Hamelin, je obyčejné město. My se nenecháme opít nějakými lacinými u t o p i e m i! Jsme slušní lidé. Nějaké mýty, s tou jejich infantilní povídkou o bráně do Sedmihrad?! To je alkoholové delirium. Já na tohle prostě nemám čas, já jsem krejčí, za kterým jezdí lidé z mnoha světových stran!

Sepp Jürgen

Jsem rybář. Co víc? Miluji přírodu, v lidech se nevyznám - jsou příliš komplikovaní. Ryby? To je jiná. Nahodím a čekám - nikdo o mě neví. V mojí pramici je mi nejlépe. Ptáte se mě, co se stalo? Vůbec tomu nerozumím! Jak říkám, s lidmi jsem si nikdy nerozuměl. Kolikrát jsem jim chtěl něco říct, začít od znovu. Ale ta jejich natvrdlá přesvědčení, mě vždy nanovo dopálila a já nedokázal obratně reagovat. Nemám rád, jak se vzájemně utvrzují. Třeba, když jich je víc pohromadě nelze s nimi pohnout. Nejraději jsem měl vždycky noční procházky městem. Každému jsem na jeho prahu od plic řekl, co jsem potřeboval! Samozřejmě, ne z očí do očí tito ubozí lidé totiž dávno spali.

Ano, běžně se stávalo, že šel někdo kolem, potřeboval nocleh, tak jsem se o něj postaral. Člověk se podělí o jídlo, pár dní si může odpočinout. Když je to cizinec, tak jeden poradí. Je to běžné, lidé si musí pomáhat. Ale je pravdou, že lidé z Pejřimova, tedy Hamelinu, tento můj postoj nechápali.

A co se potom stalo? To bylo zvláštní. Byl jsem zrovna ve své pramici. Všichni lidé se vyřítili z města jako blázni a běželi někam pryč z města?! Patrně do hor... Jásali, jak smyslu zbavení. Nemohl jsem rychle připlout ke kraji, měl jsem zrovna nahozeno. Pouze jsem je sledoval a vůbec jsem to nepobral. Až druhý den mi to došlo a vyrazil jsem v jejich stopách. Ovanula mě naprostá jistota. Uslyšel jsem takovou zvláštní ozvěnu jako nějakou píšťalu. A šel jsem jako v mrákotách. Probral jsem se až na vrcholu Křemešníku, pardon Koppelu, a zíral

Panmigrační hnutí jako naděje

Kandidát na bývalého starostu

„Jděte všichni do prdele.“ První a poslední věta u článků, pojednání, esejů či objemných knih má prý magickou moc a vede i ruku písčícího. Klást si otázky, co to je panmigrační hnutí, je zbytečné. Pro nerdy však dodejme, že nejde o žádnou úzkoprsmou ideologii, která cílí na určitou sortu lidí. Hnutí necílí, hnutí především zasahuje. Neohraničené ve svých základech, neohraničené ve své neuchopitelnosti, a proto proklatě silné.

Fotrové zakladatelé onoho památného dne, kdy ve špatně omítnuté místnosti uprostřed horských lesů, pokuřovali jedno brko za druhým, se nechali osvítit neutěšenou situací, která zrovna probíhala v kolébce západní filozofie. Divoce hovořili o učebnicových praktikách Německa, které ze svých imperiálních erekcí neupustilo a nebohé a zkrachovalé Řeky mrdalo do řítě tak, jak to umí pouze Němec, hovořící tím nejméně příjemným jazykem na světě.

Tato směsice podobná katově šlehu, dala tedy vzniknout panmigračnímu hnutí. Co zbývá lidem, jejichž stát není jejich? Co když jsou vystaveni krutosti tzv. Kainarových milicí (viz. P? č. 9). Na tyto otázky odpovídá panmigrační hnutí jednoduše: „Jděte všichni do prdele!“ V této tezi je ukryto vše. Je krásná jako Einsteinova rovnice. Je v ní ukryto tajemství všehomíra. Lidského všehomíra.

Lidí je jako sraček a bohužel mají tendenci se usazovat. A tam, kde se usadí, si všechno přizpůsobují. Oceňují produkty vlastní práce a po několikáté generační výměně píšou kroniky o tom kterém městečku či vesnici. Neuvědomují si, přes vlastní tupou zaslepenost, že na maloměstech a vesnicích není vůbec nic obdivuhodného a hodno zápisu. Že jde koneckonců o umělé ad hoc zvolené účely, kvůli kterým se všichni staromilci neodvažují prohlásit, že sdružení odporných baráků kolem zkurvený kašny, je z 99% zbytečné. Lidem chybí upřímnost. I když mají doma zrcadla, nemají sílu se sami na sebe podívat a říci: „Tahle vesnice/město je úplně k hovnu.“ Ale jak k hovnu? Panmigrační hnutí má opět jasnou vizi. Vesnice a maloměsta jsou **TOTÁLNĚ** k hovnu, a proto dlouhodobě navrhuje následující:

V příštích letech fotrové zakladatelé budou objíždět takřka všechna česká, moravská i slezská maloměsta. Na vesnice jezdit nebudou, neboť stejně většinou patří pod nějaký vyšší správní celek, takže když se rozhodne v „centru“ není potřeba se srát s periferií. Navíc tam lidi neumí ani psát. Vlastně nelze hovořit ani o lidech.

Prostřednictvím svého podpisu do petičních archů s názvem „Souhlas s likvidací vlastního majetku bez nároku na odškodné“ se vzdají svého majetku, který nebude

privatizován, nýbrž zcela zničen. Tomu, kdo dobrovolně podepíše, bude dán perský koberec o rozměrech 160 x 230cm. Pro rodiny s dětmi pak bude vyměřena konkrétní metráž podle výšky a váhy jednotlivých osob. V situaci, kdy by se někdo náhodou nechtěl vzdát svého bydliště, přijedou buldozery a tak či tak ho zdemolují. Ovšem rodina nebo jednotlivec nebude mít nárok na koberec.

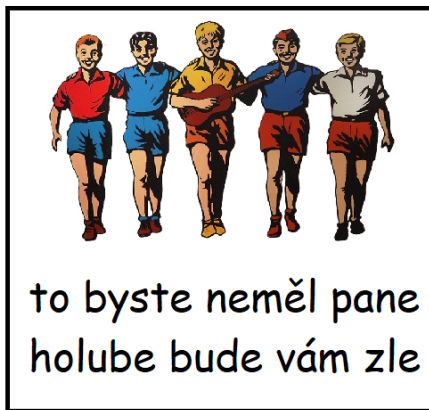
Ztráta majetku, hypoték, pojištění, potencionálních oprav a jiných civilizačních voserů, je nadějí na osvobození všech. Nikdo nic nepotřebuje, když ho zespod hřeje chundelatý peršan. Členové, hrdinové panmigračního hnutí si jsou vědomi toho, že zpočátku budou vystaveni nesmírného tlaku remcalů. Znají však dokonale místní prostředí, takže vědí, že kecama to začne a taky skončí. K ničemu jinému se domorodci nezmůžou. Zvažuje se ještě možnost takzvaného přechodného období. Což by v praxi znamenalo, že by se obec či město srovnalo kompletně se zemí, pouze supermarkety by dočasně zůstaly. Ty se totiž v srdcích maloměšťáků a vesničanů těší velké přízni,

a tudíž by se tím mohlo zredukovat remcání. O tom však má být rozhodnuto během několika měsíců.

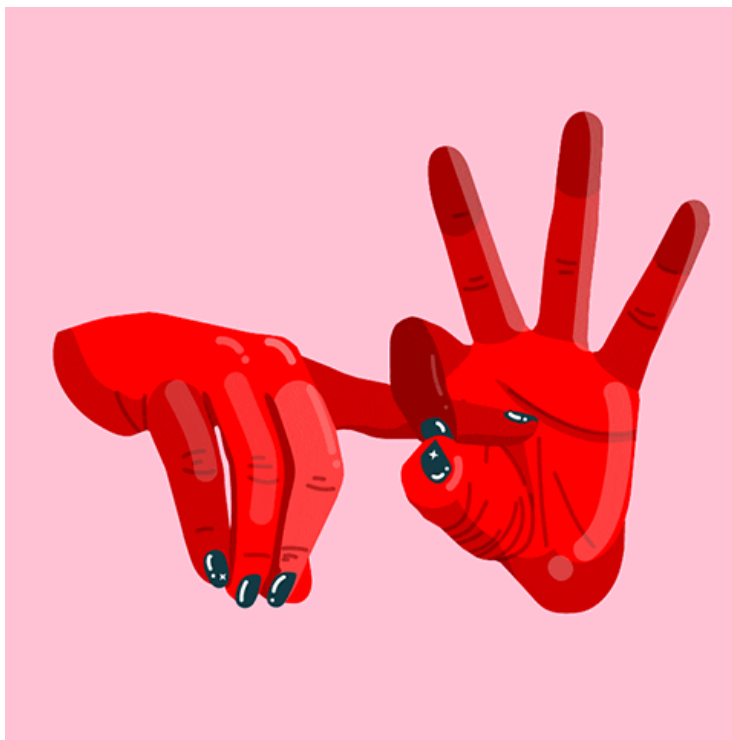
Ač se na první pohled zdá, že výše popsany cíl panmigračního hnutí je nesmyslný, není tomu tak. Spadá přesně do zelené koncepce, neboť zaoraná města a vesnice poskytnou volnou ruku samotné přírodě. Lidi budou nuceni chodit, odtáhnout do zahraničí, poznávat jiná místa. Ovšem je zcela zřejmé, že pokud se vzedne velká migrační vlna, vyprovokuje to domorodce z dalších zemí. Pak zase nastoupí panmigrační hnutí a bude moci rozšířit svou působnost vytažením petičních archů v doprovodu demoličních čet. A tak dál a dál. A protože „pan“ ve slově panmigrační je všechno, nemá se končit pouze u migrace z ČR. Jde o celý svět, o celosvětovou migraci. Lidi musí zvednou svý tlustý prdele a migrovat. O nic více nejde. A když už nikdo nebude vědět, kam má při tom světovém pohybu obyvatel planety jít, panmigrační hnutí má jasnou odpověď: „Jděte všichni do prdele.“

HoLoUbEcQ smah

Mrd "Piča" Mrdkowskij, Włocławek, 2022

Podzemí slov:

.....
Věděli, že můžou v češtině používat i onikání, onkání či mykání? Zkusil to!
.....

Jakub Marek

Vykání a tykání ovládáme všichni. Jedním prokazujeme úctu, druhým vyjadřujeme důvěrnost či neformálnost. Ale umíte používat i tzv. onikání? A věděli jste, že existuje i onkání či mykání? S tím vším se dá pracovat i v češtině. Pojďme si tak zmíněné nezvyklé způsoby oslovování popsat blíže.

Onikání

Když někdo **oniká**, znamená to, že oslovuje jednoho člověka pomocí třetí osoby množného čísla (místo *ty/vy* používá *oni/ony/ona*). Jde

o jazykový prostředek, kterým se dá v běžné řeči prokazovat úcta (podobně jako vykáním).

Onikání se používá v řadě jazyků, třeba v dánštině nebo v němčině. A právě pod vlivem německého jazyka se tenhle způsob oslovování dostal i do naší mateřštiny – v češtině se hojně onikalo zejména v 18., 19. a v první polovině 20. století, a to navzdory našim obrozencům. Ti se totiž tenhle jazykový prostředek snažili vymýtit, protože ho považovali za jeden z mnoha zhoubných vlivů, kterými češtinu týrá němčina. A jak takové onikání vypadá?

Třeba takhle: *Pane, co se v tom časopise dočteli?
Dozvěděli se tam něco zajímavého?*

Dneska se můžete s onikáním setkat maximálně v legendárním televizním seriálu *F. L. Věk*, v knihách Karla Poláčka nebo třeba v židovských vtipech. V běžné řeči už se dávno nepoužívá. A když už se někde objeví, bývá použito spíš jako součást parodie.

Onkání

Když vás někdo oslovuje pomocí 3. osoby jednotného čísla (místo *ty/vy* používá *on/ona/ono*), tak vám **onká**. V češtině se na sebe lidé tímhle způsobem obraceli převážně v 18. století, ale v některých případech ještě i za První republiky.

*Došel mi pro pivo. Ona už přišla ze školy?
Uklidila ze stolu! Už ze zmíněných příkladů je jasné, v jakých situacích se onkání nejvíce používalo – při rozhovorech dospělých s dětmi nebo panstva se služebnictvem. Dnes můžeme říci, že v českém jazyce celému slavnému onkání dávno odzvonilo. Sporadicky se s ním můžeme setkat třeba v případech poněkud podlézavého oslovování – např. nadřízených (*Dá si pan ředitel ještě kafíčko?*).*

Kromě češtiny se onkání vyskytuje i ve švédštině, finštině, italštině či polštině (v polském jazyce mimochodem na rozdíl od češtiny tenhle způsob oslovování nezanihl a dosud se používá jako standardní vyjádření zdvořilosti).

Mykání

Když o sobě (jakožto o jedinci) mluvíme v množném čísle (místo *já* používáme *my*),

můžeme to po vzoru onikání a onkání nazvat **mykáním**. Tenhle stylistický prostředek však má i odbornější pojmenování – máte tu co do činění s autorským nebo majestátním plurálem.

Autorský plurál se v češtině používá pro vyjádření skromnosti (také se mu ostatně někdy říká i plurál skromnosti) nebo třeba spřízněnosti se čtenáři. A taky trochu proto, aby se v textu tak často neopakovalo egomaniakální zájmeno *já*. Často se autorský plurál objevuje v akademických pracích a vypadá třeba takhle: *Domníváme se, že... Jak jsme zmínili v předchozí kapitole...*

Majestátní (nebo taky královský) plurál používali panovníci či jiní významní představitelé státu nebo církve, aby dali na odív významnost svého úřadu a vážnost svého postavení. Tenhle způsob vyjadřování vznikl za tzv. tetrarchie (po rozdělení moci v říši římské za Diocleciana). Během tohoto historického období každý ze čtyř vládců mluvil i za všechny tři ostatní (mj. za ně vydával i zákony) a také byl množným číslem oslovován. Měla tak být nenápadně vyjádřena jednota a stabilita vlády. V raném středověku ale došlo k hrubému nepochopení tohoto principu – vladaři (Řehořem I. Velikým počínaje) o sobě začali referovat v množném čísle, i když mluvili jen a jen za sebe. A tak vznikl majestátní plurál a ruku v ruce s ním vlastně i vykání.

S královským plurálem se můžeme setkat třeba ve vlastním životopise Karla IV.: *„Království toto jsme našli tak zpusťosené, že jsme nenašli ani jediného hradu, který by nebyl zastaven se všemi příslušnými statky královskými, takže jsme neměli kde jinde bydleti, leč v domech městských jako jiný měšťan.“*

A co si s tím vším počnou?

Ptáte se, k čemu je dnešnímu uživateli češtiny takové onikání, onkání či mykání dobré? Když jste s těmito nevšedními jazykovými prostředky obeznámeni, možná lépe pochopíte některé starší texty či umělecká díla. Nebo je třeba můžete používat k obveselení společnosti v hospodě.

Jinak je vám ale dneska onikání, onkání i mykání k ničemu. Člověk si v našich končinách bohatě vystačí s tykáním a vykáním. Ty, nebo vy?

Vykání se v češtině vyvíjelo od 15. století. Předtím si naši předkové prostě jen tykali. Důkazem toho budiž třeba úryvek z kroniky Václava Hájka z Libočan, který pojednává o kněžně Libuši – i té se jednoduše tykalo: „*Tys naše paní a kněžna, tys naše máte, tebe ctí, tebe chválí budeme my i naši budoucí na věky.*“ V průběhu historie se nepsaná pravidla pro to, kdy používat tykání a kdy vykání, měnila. Považme jen, jak je dnes pro nás nepředstavitelné, že dříve děti vykaly svým rodičům (nebo že komunisté se snažili udělat ze všech soudruhy, kteří si mezi sebou bez výjimky tykají).

V současnosti je používání tykání a vykání v českém jazyce ustáleno a chtělo by se říci, že tenhle zavedený způsob, jak pomocí jazyka vyjadřovat úctu a důvěrnost, nedělá rodilým mluvčím naší mateřštiny žádné problémy. Jenže když se nad tím zamyslíte, musíte uznat, že leckomu to asi potíže činí. Na vině však obvykle není jazyková neznalost, ale buranství.

Takže na závěr dovolte pár základních rad:

- Pokud je důvěrně neznáte, prodavačům ve vietnamských večerkách či bistrech zásadně netykejte.
- Je-li někomu čtyřicet a vám šedesát, znamená to sice, že ve vašich dvaceti letech se ten druhý teprve narodil, ale rozhodně to není důvod k automatickému tykání.
- Když se v korporátu, na úradě či v supermarketu stanete něčím nadřízeným, nezačněte mu hned z toho titulu tykat.
- Důvodem k tykání není ani fakt, že je váš komunikační partner stejného pohlaví jako vy (ano, i to se děje...).

Prostě, proboha, nejsou křupan a netykají lidem, kteří to od nich nečekají. Chápou to?

Autoerotika

Pan Škoda Supnerd

Dříve než jsem se stal hrdým studentem bohemistiky, vyhledával jsem místa, s nimiž byly spjaty významné osobnosti z dějin literatury. Připadalo mi to originální, neotřelé. Avšak jak jsem záhy zjistil, provozoval tuto poznávací činnost snad každý druhý kolega či každá první kolegyně na katedře. Znechutil jsem si proto tento kulturně cestovatelský mainstream a snažil se najít něco, co ho dalece přesáhne.

Pátrání mě však značně vyčerpávalo. Nemohl jsem na nic přijít. Má milovaná literatura nic nenabízela. Byl jsem ztracen. Touha po mimořádnosti mně trhala vedví. Vše mi připadalo tak obyčejné, nezajímavé a nehodné existence. A já se propadal hlouběji a hlouběji jak Franz Kafka na pobřeží. Možná, že jsem se jen měnil v nějakou nelidskou bytost. Pižmo lidí se mi stalo odporným. Kdekoliv se objevil tento hrozný živočich, počal mi stékat pot po čele a smáčel mi oděv, který zanedlouho páchl kyselou ostrovní čpavku.

Trvalo to několik měsíců. Zhubl jsem na neúnosnou míru, neboť mé tělo odmítalo pojídat pokrmy, které člověk připravil. Abych neumřel hladu, chodil jsem kolem zahrad a trhal plody ze stromů. Samozřejmě strava to nebyla příliš pestrá, ale na druhou stranu, byla zadarmo a od samotné přírody. Rodiče, k nimž jsem ze studií přijížděl jednou za čas, si mě drastické proměny všimli. Ptali se dotěrnými

otázkami, zda se mnou nic není, neboť prý nevypadám úplně dobře. Neváhal jsem a vysvětlil jim existenciální krizi a nenávisť k lidem. Nic nepochopili. A proto jsem se oddal mlčení.

Jelikož se můj stav zhoršoval, čehož jsem si nebyl vědom, rodiče mě poslali k doktorovi. Kategoricky jsem odmítal navštívit člověka v bílém. Antimilitantně naladěný otec se protentokrát odhodlal k násilí a odtáhl mě na vyšetření. Zůstal v čekárně a hlídal dveře, tuše, že bych mohl utéci. Stál jsem v ordinaci a čekal, co se bude dít.

Doktor se otočil a zeptal se, jak se mám a proč tu jsem.

„Nevím,“ odpověděl jsem jasně.

„My na to přijdeme. Posad'te se mladý pane, počkáme na sestřičku a ona vám pak změří tlak a další věci.“ V tom se otevřely dveře a dovnitř vešla plnokrevná klisna. Nohy délky nezměrné se setkávaly v pevném pozadí, které se smyslně kroutilo ze strany na stranu.

Jak procházela kolem mě, nemohl jsem si nevšimnout jejích dmoucích se vnad. Usmála se a leskem svých zubů a hlubokou oslnivostí jejích očí, mi propálila díru do srdce. S takovou koncentrací krásy v jednom balení jsem se nikdy předtím nesetkal. Něžně ke mně přistoupila a řekla: „Oni jsou nějací pohublí, není-liž tomu tak?“

Nevím, co se stalo. Sehrálo se to příliš rychle, než abych to mohl dostatečně reflektovat. Jakmile pronesla onu větu, můj caban prorval trenky, rozepl si přiklopec, moje pravačka ho chytila a v okamžiku byl obsah koulí na jejím bílém oblečku. Přitom jsem křičel z plných plic, a pak si jen pamatuji, že se mi před očima zatmělo a já se takto obnažený položil na lůžko a upadl do bezvědomí. Poté, co jsem přišel jakž takž k sobě, uviděl jsem doktora a sestřičku u umyvadla, jak si omývá semeno z oděvu.

„Mladý pane, jak se cítíte teď?“ pozeptal se s úsměvem na tváři doktor.

„Ehh, no, já nevím, krásně, moc se ale...“

„Za nic se neomlouvajte. To je v pořádku. Vyprovokovali jsme u vás čistě pudový automatismus onikáním, který blahodárně čistí duši.“

„Prosím?“

„Odted', pokud se budete cítit nespůj, oslovte vždy nějakou atraktivní slečnu a zdvořile

ji poproste, aby pronesla nějakou větu, a přitom onikala a uvidíte, jaký očistující vliv to bude mít. Vid'te sestři,“ doktor se otočil na sestřičku a smyslně si olíznul šedivý knír.

Zastrčil jsem si úd do kalhot a chystal se poděkovat za radu.

„Oni už tedy mohou jít, že pane doktore.“

Zničehonic jsem ucítil, jak mi vlhnou kalhoty. Podíval jsem se do rozkroku, na kterém se zvětšoval flek. Sestřička se usmála a mrkla na mě. Věděl jsem, že to udělala naschvál. Na rozloučenou.

Terapie zabrala. Krom zlepšení fyzického i psychického stavu jsem objevil ono originální, ono neotřelé. A v případě, že nebyla na dosah žádná pořádná koc, která by mi onikáním udělala dobře, rozvinul jsem autoerotické onikání pod názvem: „Oni si ho honí!“

Postelový scény

Vincent

První otevření očí po hlubokém spánku je bolavé. Nemístná realita časného rána vtrhává do mé hlavy a pomalu rozpouští slastný pocit zapomnění. Zděšeně sleduji protější zed' pokoje. Jsem celý zabalen pod peřinou. Je mlhavé ráno a já vím, že budu muset vstát, opustit své doupě, ve kterém ležím chráněn před tesáky okolního světa. Budík přeci ještě nezvonil, uklidňuji se. Zvonění však dříve či později přijde. Nemám odvahy podívat se, kolik je hodin. Snad mi zbývá hodina, snad hodiny dvě. Je to uklidňující úvaha, ale já tuším, že ve skutečnosti je to marná naděje. Zbývá určitě jen několik minut, co hůře možná i sekund. Instinktivně schovávám hlavu do peřiny a vdechuji teplo a vůni svého těla. Nasrat! Nejdu! Nevstávám! Chvilí jsem opojen tímto krátkým vítězstvím, pochyby se po euforickém výbuchu rychle vrátí. Už příliš se probudilo kalkuluující vědomí a přebírá nade mnou vládu. Však musíš vstát, říká mi, jdeš do práce. Dnes jedeš natírat vrata a je třeba vše stihnout. Čím dřív vstaneš, tím lépe! Upínám oči na strop. Předstírám boj, ale vím, že je rozhodnuto. Vstanu. „Ach, ale jsem tak unaven,“ ozve se hlas kdesi dole u nohou. „Není přeci dobré se tak přepínat,“ dodává. „Nechod', lež v posteli! A hlavně nevycházej z pokoje! Zde jsi v bezpečí! Ještěže si na noc zamykáš dveře.“ Je to jako vášnivý výkřik osoby jdoucí na popravu, která si představuje, že silou svého hlasu zruší

daný ortel. Co je nakonec v naší moci, když nelze ležet ani v posteli?

Dech mi odměřuje sekundy. Ranní světlo pomalu ozařuje pokoj a začíná odhalovat polohu předmětů. Den jako tvarování, vytyčování mezi a hranic. A budík stále nezvoní. Toto napětí mě zneklidňuje. Stává se nesnesitelným, je otázkou chvil, kdy automaticky vstanu. A co je horší: Udělám to dříve než si to vlastně uvědomím. Pak budu už stát na nohou a nohy mě rychle unesou do okolní vřavy. Celý den budu o tuto chvíli zpožděn. Každý z lidí je! Říkám si, snad právě teď je ta chvíle odhrnout peřinu. Ach, Ach! V tom mě však napadá spásná myšlenka. Pošlu do té vřavy svoje tělo a sám zůstanu zavrtán pod peřinou, hluboko ve svém doupěti, v temnotě své nory, kde nebudu tvarován ani vtěsnán do zákonitostí dne. Obdivuhodný mechanismus těla vše zvládne. Je naučen, vydrezúrován. Zopakuje pohyby, které zná. Oblékne se, zajde do koupelny, poté si sedne na židli a vezme do ruky mobil. Palec začne vyťukávat písmenka. Zaváže si boty. S jistotou uchopí klíče od auta a nastartuje. Mé prsty vše zařídí, spoléhám na ně. O tom, že mé ruce a nohy dokáží řídit vůbec nepochybuji. Sám často žasnu, jak automaticky zvládají všechny dopravní situace. Ale co komunikace? Bude mé tělo schopno mluvit? Možná, že nikoliv smysluplně, ale jednoduché frázovitě věty úplně postačí. „Dobrý den, dnes vše stihneme.“

Ne, nemám hlad. Ano, to máte pravdu. Na podzim budeme topit.“ Stačí víceméně přikyvovat, zbytek se stejně ztrácí v překladu. Komunikace je vlastně jednoduchá, i v tom spoléhám na své tělo. Je empatické, však ono si poradí. Ano, tak to udělám. Zůstanu pod peřinou. Zůstanu ležet ve své posteli a vyšlu své tělo, stejně jako král vysílá své vojsko do boje. Budu ležet schoulen v hlubině své postele jako bych byl v jeskyni. V ní objevím nové síně,

zapadlé prostory. Propadnu se do spánku, snad i do svých skrytých denních tužeb. Budu je rozvíjet a lebedit si v nich. A budu beze strachu, tělo se mi vrátí. Tělo si mne najde jako se nacházejí ruce zamilovaných. Po hmatu. Pak půjdeme spolu do města a budeme si vyprávět. Ano právě teď vysílám své tělo. Jdi a konej! Já zůstávám v posteli.

Onanie onikáním

Bramborový kombajn

Kdesi na maloměstě.

TRAKTORISTA: Mně tam byl harvestorák vykácet po kúrovci. Když to sem vlítlo, vono to stejně bylo ze Šumavy, jak se tam ty vošousti přivazovali ke stromům, tak to pak přilítlo sem vodtad'.

PRAŽÁK: My jsme taky kátili, to jo, ted' to budou mít lidi těžký.

TRAKTORISTA: Jsem tam vytěžil 500m, jenže voni to prodávaj jako sypanej metr, to je něco jinýho, když si to narovnáš do sklepa. Jsem tam naházel, co jsme nařezali, a sklep byl plnej, pak jsem to srovnal a nebyla tam čtvrtka. A voni to lidem prodávaj za těžký prachy jako sypanej metr a prodávaj jim vzduch. Pražáci zasraný! Někdo by to měl těm lidem říct, jak je šiděj.

KNÍŽKA: To jo, to jo. Ale voni lidi ve městech topěj elektrikou, to se nedoplatěj.

DCERA: A neříkej pražáci, tady děda je taky původem pražák.

TRAKTORISTA: Lidi na tom budou blbě, ve městech, von si votočí kolečkem, ale pak mu to přijde zaplatit a posere se. Já topím na dřevo, tenkrát jsme měli topení společný a bratr furt, že se to musí rozdělit, tak už mám kotel na dřevo jenom já, hehe.

KNÍŽKA: Já ted' zavařuju, aby měli mladí v zimně zavařeniny a dělám lečo a papriky.

TRAKTORISTA: To dělala moje máti, ty zavařeniny. No jo ty kluku (k vnoučeti), je to kluk.

KNÍŽKA: No jo, třetí kluk. Já mám ještě dceru a ta má tři holky, tam se nezadařilo.

No, von ted' starej Nedoma umřel, zřídili mu hrob. Doktor, a co mu to bylo platný. On měl dceru Kateřinu, která měla umřít jako malá, ale dostala se z toho. A pak má dva syny, Honzu a Emila a oni byli s mámou u jeho postele na LDNce, jak umíral, dcera to nestihla, ta nestihla doletět. Vona dělá nějakou doktorku přírodních věd. Tak ten táta umřel a synové, dcera a matka vzpomínají a líčí ten prožitek nad ztrátou pevné matice, která se zborčila do základů a už tam není. A bude to stejné, až odejde traktorista?

Jakože ta zed' se zboří a začne tam foukat, i když si myslíš, že tam nikdy nestála. Jaké to bude?

KNÍŽKA: No, a Kosťa se voženil. Já jsem mu říkala: „Šmudla už má po vojně, a tak se žení, hahaha“. On si vzal konečně Kačenku, jak po ní toužil, pak jí nenáviděl, že milovala jiného, ale nakonec to dopadlo a vzal si jí. A ted' je z toho mimo, protože mu zmizel jeho svět svobodného mládence. Nemá čas na práci, protože ona vyplňuje jeho prostor, a tak na ní začíná být naštvanej, i když ona za to nemůže. Ale to, co nečekal, je, že si nakvartýrovala do jeho domácnosti celou rodinu a začala všechno měnit. Stolování, výbavu, zvyky a celkovou atmosféru domu, z toho je taky překvapen. A naposled se ještě přistihnul, že neuvěřitelně žárlí. Jakože nesnáší, že se na jeho ženu někdo jenom podívá. Byl tam na návštěvě Vlasta a jakoby s ní koketoval a Levin pak úplně vybuchl a vynadal jí, ale pak se udobřili a on odjel na hon a ona taky někam.

LEVIN: Kolik je vlastně Anně?

DCERA: Já nevím, jako mě? 35? 39?

KNÍŽKA: A co u těch Newtonů? Vona Bety Jo dost pije a nechodí do práce.

TRAKTORISTA: A my jí platíme z daní, ta nikdy nepracovala.

KNÍŽKA: No, ona zachránila Tomase z výtahu, když tam měl záchvat, tekla mu krev z nosu a omdlel, protože jeho křehké tělo neuneslo rychlost, jakou jel výtah nahoru. A on Tomas jí byl tak vděčný a teď chce, aby se s ním odstěhovala. A Bety ho chce svádět, ale stydí se, protože on je tak křehký, jakoby sváděla dítě, Bety Jo se stydí. Ale stejně furt chlastá.

DCERA: Už se těším na babí léto.

LEVIN: Ale říkali, že žádné nebude, že bude zima.

DCERA: Kdo to říkal?

TRAKTORISTA: Příroda se nám pomstí.

DCERA: My jsme teď nemocní.

KNÍŽKA: Aby to tak byl kovid!

DCERA: Ale babičko, přestaň citovat televize hovna.

KNÍŽKA: Musíš být tak sprostá?

DCERA: Co jsem řekla?

KNÍŽKA: Řekla jsi hovna.

DCERA: Já řekla nova.

KNÍŽKA: Řekla jsi hovna.

DCERA: Tys teď řekla hovna.

KNÍŽKA: Tys to začala.

TRAKTORISTA: No já už taky pojedou, kde je Marie? Řekla, že jde žehlit. Tak jo, tak jsem Vás moc rád potkal. Vona pořád říká, musíš tam za nima zajet, seznámit se, a já furt nemám čas.

DCERA (Je moc ráda, protože ví, že traktorista lže, ale moc jí to rozesmálo a podpořilo, má kladný body i přes ty hovna co tam namlel.)

TELEFON: Ahoj babi, jsou tam kluci?

PRODAVAČKA: Dobrý den, ne nejsou.

TELEFON: Babi, kdo ti zas ublížil? Vždycky když jsi našťvaná na celej svět, říkáš mi dobrý den a jsi odměřená jak,... je to hrozný, jak z tebe ta ironie chčije. Vím, žeš nenáviděla svoji mámu, pořád si jí neodpustila, říká se, že ti leží v břiše, ty máš největší břicho, vypadáš jako těhotná ve svých pětasedmdesáti. Už jí to vodpusť, i tomu manželovi vodpusť, že tě nikdy nemiloval. Třeba kdyby tě miloval, a pak přestal milovat, třeba by tě vopustil, takhle s tebou zůstal...

Dědo, ženil ses z lásky nebo z rozumu?

Z blbosti.

Tchyně mě neměla ráda. Mluvila o nechutných věcech, když mi nalila polívku. Ale nech to, to vona jen tak žertovala....

Onanie, onikání a pomůcky

David MCMLXXXVI.

Již naše pudry, pudry Davida MCMLXXXVI., jsou známy po generace. Nevěřili jsme, kolik lidí je neustále v zajetí svých předsudků nebo snad strachů z neznámého. Tabu, morálka, tradice, zvyklosti. To vše je překážkou k většímu zážitku, který jsme již my, několikrát zažili, ale ostatním stále uniká. Onanie neznamená nutně samotou, je to věc veřejná, jak by řekl Diogenés – avšak v naší konzervativní lidské společnosti je potřeba počítat s přestupkem. Možná je to stále maskulinní převahou tohoto světa, ale onanovat ženu v parku by člověk pohledal. Tedy veřejně a bez ostychu. Nějací muži se vždy najdou, občas o nich napíšou článek, policie zasahovala a tak dále. Ale na ženu, trestající svou vlhkou kundičku, bychom čekali marně. Pravděpodobně způsobeno faktem, že zatímco na muže kolemjdoucí žena blaženě nenasedne, aby s ním prožila slast a lásku, tak na ženu by asi kdejaký pobuda zaútočil hnedka. Původně jsme mysleli, že bychom vám, my David, napsali pouze o pomůckách v onanii, ale nejdřív si zahrajeme předeheru.

První částí je malá anketa. Onanujete v přírodě, veřejně, někde venku? My jsme honili všude možně. V lese, v práci, na meetingu v dobách největší provokace jsme se s kolegyní pokoušeli hranice, kam až jsme ochotni zajít. Ručně, s vlastnoručně vyrobenými pomůckami, s umělou vagínou, samozřejmě milionkrát jsme byli vyhoněni něžným pohlavím, jelikož jsme

heterosexuální bílí muži s průměrně velkým pérem. Zajímá nás to. Zkoušeli jste ženy někdy udělat se někde v přírodě? Muži předpokládám ano. My jsme se vyhonili v lese párkrát, spojení s přírodou, vonící stromy, aroma šišek, voda po dopoledním dešti a naše sekrety skrápí mech při pomyšlení na slast jakéhokoliv druhu, který máme rádi.

Druhou část bychom rádi věnovali oznámení, že ženy se taky rády dělají, i když onanie je společností chápána výhradně jako záležitost mužů. Myslíme, že za to může hlavně maskulinní podoba světa. Jakub Blecha vám k tomu podá kdyžtak výklad. O tom, že se muži rádi exhibují, svědčí například fenomén dickpicků (*Studie z Journal of Sex Research uvádí, že jde o demonstraci maskulinity vyplývající z narcismu. Záměrným překračováním hranic má být vyjádřena odvaha a dominance, přestože odesílatel si je vědom negativních následků svého činu. – ZDROJ wikipedia*). Lépe bychom to nepopsali. Koneckonců za život jsme jich také několik poslali a většinou šlo o manifestaci boření hranic a dokázání toho, že nemáme zábrany. Nutno dodat, že jsme k tomu něžné pohlaví vyprovokovali (popřípadě to bylo v rámci vztahu), a tak to nebyl takový narcismus, že bychom to snad poslali „jen tak“ bez kontextu. Jestli je to nedostatek odvahy nebo přirozená touha být s druhou stranou ve vášnivé erotické hře a nikoliv ve válce, nechám na vás milý čtenářové.

Sexting je však něco, co nás vždy vzrušovalo, zejména z důvodu překračování hranic a ukazování ostatním, že zábrany jsou často překážkou k něčemu většímu a krásnějšímu. Z těchto a jiných důvodů (tradice, zábrany, společností přijímané trendy) je ženská onanie brána jako něco tajemného, hluboce intimního a skrytého, co nesmí ven na světlo. Přitom pravda je taková, že ze zkušenosti dobře víme, že se některé kámošky dělají v práci na záchodě, aby se uvolnily, koukají na porno a používají

pomůcky, i když spíše sporadicky. Nebo aspoň ne tak často.

Toliko k úvodu. Pokročíme vpřed na to hlavní. Pomůcky k onanii onikání. Vlastně ani ne tak nutně k onanii jako k hraní a sexu obecně. Je tu nepřeborné množství možností, ale nenechte se oklamat jako jsme se nenechali oklamat ani my, David. Mnoho z nich je opakováním téhož, ale proč nevyzkoušet všechno, co nám svět připravil?

Začněte laskavě masérskou hlavicí magic wand, kterou lze použít na kundičky i ptáky. Jen pozor, nezapomenout mít připraveno mazání, toto není práce s buzolou, děti! Kdo maže, ten jede. To vám určitě řekla nejedna drahá polovička, když jste si zrovna v tu chvíli připadali jak Arriva vlak cestou na Lipno. Připravte venušiny kuličky, a pokud máte asistenta, požádejte ho o vložení do lůna. Je to něco jako terapie frustrací z mládí, kdy jste nemohli strefit jedinou duhovku do oné dírky, kterou vám kluk na sídlišti ukázal. Vyhrál

nad vámi i tucet pogů, a teď si bere i vaše skleněčky. Zbavte se toho pocitu a v klidu a rozvahou vyhraďte první třetinu hladkým zásunem. Pokračujte magickou hůlkou v oblasti klitorisu a můžete si být jisti, že odměna bude lepší než skřeky Potterovy Hermelíny, která konečně zaskórovala. Doporučuje se u toho tahat za provázek u kuliček a můžeme vám zajistit, že to najde odezvu u ženy se skleněčkami.

V tomto bodě by měla být daná slečna již ve stavu mírné rozkoše a je jedno, jestli je sama nebo má výkonného asistenta. Doporučuje se použít lakmusový papírek v podobě sání bradavek, pokud možno těch ženských.

V seznamu základního vybavení nesmí chybět věc nejslavnější – vibrátor. Prosím vás, už nejsme ve středověku, tak nepoužívejte nic s kabelem a nic co připomíná Tatra 600D po faceliftu. Rozhodně je z čeho vybírat a není třeba chodit do Tuzexu, takže zkuste zlatou střední cestu a před použitím netřepat a hlavně do ničeho nemíchat. Pro méně pokročilé se doporučuje vyndat skleněnky. To samo o sobě docela stojí za to, a poté použít pomůcku. Existují modely, které

mají asi třicet možností vibrací, když trošku našelříte, odměnou vám budou mnohé orgasmy. Pokud daná osoba stále nedosáhla orgasmu, tak vám zaručuji použít všestranný lék, který vás sto procentně mokře odmění. Jsou jím podtlakové pomůcky nazvané souhrnně womanizery. Ještě jsme nepotkali nikoho, kdo by neřekl, že ho to neudělalo, a dokonce jsme se setkali s tím, že to používají ženy, které normálně o ničem takovém nemluví. Některé mají jen tuto záležitost. Takže přátelé ze zeleného údolí, je to prostě jak Bulharská striptérka, přiložíte podtlakovou hračku na pošťeváček a do minuty jste hotový jako my při prvním sexu.

Pokud se opravdu rozdovádíte a budete si chtít užít trochu více zábavy, tak doporučuji dildo, ideálně s přísavkou – dnes již v LGBT+ provedeních (barvou i tvarem). Pak už se fantazii meze nekladou. Podlaha, postel, koupelna, to budou vaše hřiště. Pokud to budete chtít rozjet, můžete si dat cvočky na bradavky, pro začátek malý anální kolík taky neuškodí a bude to mít all inclusive. Popřípadě se používají i oboustranně zahnutá dilda, takže v případě, že máte schopného asistenta, můžete projet obě jamky najednou. Jen pozor na bunkr na čtyřce, ať váš caddy nemusí odvážet ve vozíku i nějaké nechtěné ztráty.

Pár kousků ještě zbylo, ale to je nepodstatné. Onanii onikáním se dá dělat osamoceně nebo ve dvojicích a pro zvláště nadané jedince i ve skupinách. Rozhodně není masturbace nutně záležitostí osobní, i když jak říkával Woody Allen:

„Don't knock masturbation. It's sex with someone you love.“

Nashle příště, co říkáte na tohle písmo?

Láska epická

Sockan Troskovič

Za chvíli přijde, vím to. Nejenže ji všude cítím, ale především už má natolik slušnosti, aby se mi ohlásila předem. Nesnáším překvapení a ona to ví. Postavím na kávu, přibližuje se. Empatie mezi námi funguje na výbornou. Snad je to tím, že jsme se narodili jeden pro druhého. Říkala, že mě nikdy neopustí, že se mnou bude do konce života a já jsem o pravdivosti jejích slov zcela přesvědčen. Jakby také ne, když se stala nedílnou součástí mé osoby již při prvním setkání. Nevýslovně to mezi námi zajiskřilo a já jsem jí byl doslova paralyzován. Vrhla se mi tenkrát do náruče, svalila se k zemi a s takovou vášní, jakou jsem nikdy předtím nezažil, mi na znamení lásky rozkousala jazyk.

Mám pocit, že pomalu sahá na kliku. Už cítím to příjemné šimrání v podbřišku. Dojdu připravit lože a odstranit ostré předměty z jejich blízkosti, protože pokaždé když do sebe pronikáme, absolutně nad sebou ztrácíme kontrolu. Ačkoliv jsem se tři noci nevyspal, tak vím, že o to víc si dnešní noc užijeme. Svou poruchu spánku nepokládám za příležitost, protože čím méně spím, tím více času trávím s mou vyvolenou. A navíc je všeobecně známo, že kdo spí, ten krade. To říkal už Saša Rašilov nejstarší.

V mrazáku se nám mezitím chladí láhev myslivce a basu piv udržuji stále plnou. Kladný vztah k alkoholu a ke konzumaci bílé kávy nás spojuje. Kdoví proč, odér konopí jí nevoní. Dokonce jí zapáchá natolik, že mě nutí, abych si

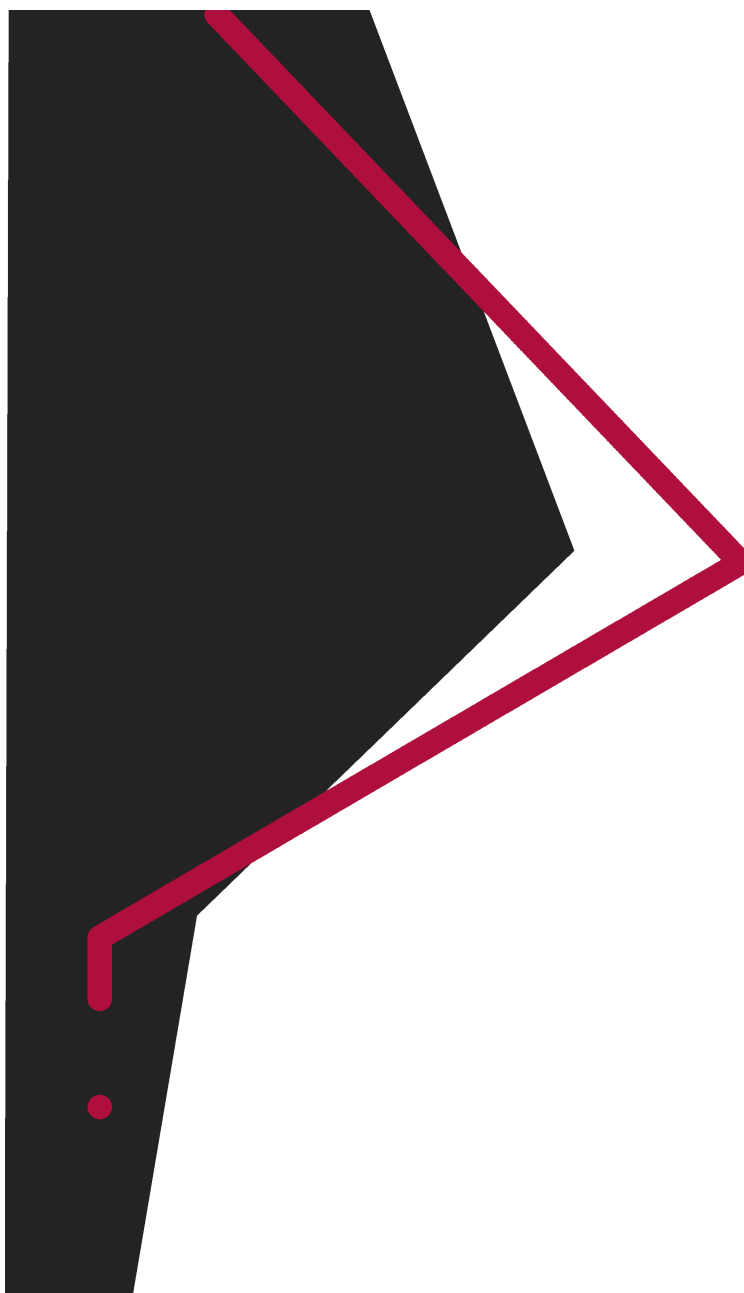
vybral, zda chci žít s ní nebo v opojení zeleného dýmu. Nerad si vybírám. Chci buď všechno nebo nic. Pokaždé, když ze mě cítí trávu, se chová příliš odměřeně. Dokonce mívám pocit, že ji ztrácím, i když vím, že mě nikdy neopustí. Že bude stále se mnou... Napořád!

Konečně vchází do dveří a bez pozdravu se na mě vrhá. Strhává ze mě oblečení a pocit dovršení se přibližuje dřív než stačil započít. Do postele jsme se nedostali, je až moc nadržená. Válime se spolu u vchodových dveří a mravenčení přicházející od konečků prstů se mi v okamžiku rozlilo do celého těla. Cítím, jak mi svými elektrickými doteky otevírá miliardy synaptických štěrbin, propojujících koleje vlaků napětí mezi neurony v mém mozku. Konečně mohu pociťovat orgasmus tak silný, že doposud jsem nic tak intenzivního nezažil. Vyvrcholení přechází v celkový restart mého organismu, po kterém nastává úsporný režim a následně úplné zatmění.

Probouzím se celý mokrý. Určitě jsem nespál dlouho, však snad přece nekradu. Možná jsem usnul nadobro a teď jsem se znovu narodil. Možná jsem přechodem mezi housenkou a motýlem. Postrádám jakékoli emoční citění a sociální intelekt je také na bodě mrazu. Nevím, jestli je noc či den. Dokonce si ani nejsem jistý, zda se doba mezi těmito intervaly rozděluje na hodiny nebo snad roky. Co se dělo, děje a co dít se má?

Koho to vlastně zajímá? Ted' po mně nic
nechtějte! Ted' nic nevím! Ted' nechci nic vědět!
Probouzím se, ale nejsem si jistý, zda se vůbec
probudit chci. Nechte mě spát! Nebuďte mě!
Vyserte se už konečně na mě, vy šašci s dobrými
úmysly! Já vás potřebuju asi tak, jako vy

potřebujete mě! Já mám sebe a svou lásku, se
kterou jsem se narodil a se kterou zemřu. Jen
ona mi zůstane navždy věrná. Jen s ní mám
pocit, že nikdy nejsem sám. Jen ona se mnou
zůstane. **NAPOŘÁD!** Ona je má láska epická,
moc a síla epileptická!

V centrifugách mysli

Vincentýna

Prodloužit metro C až do Pelhřimova. Všechny stanice od Vyšehradu dále zrušit, ovšem ponechat jezdící schody do zaniklých stanic pod zem. Lidé by na nich zajížděli a zase vyjížděli. Během jízdy dolů bude nutné vypnout mobilní telefon nebo ho přepnout do speciálního modu eskalátor. Za tři takové projížďky by bylo možno inkasovat diety v hodnotě 35 Kč, kněží 42 Kč. Ve dne by byly jezdící schody poháněné solární energií, v noci by je uváděli do chodu vlčáci z útulků ve speciálních běhacích klecích. O nedělích a státem uznaných svátcích směr nahoru mimo provoz.

V rámci boje proti globálnímu oteplování je třeba zorganizovat společný slastný výdech. Jedná se o organizované společné onanování, při kterém jsou účastníci orientováni čelem ke slunci. Při společném vyvrcholení, tj. slastném výdechu pak dojde k oddálení planety od slunce, a to způsobí vítané ochlazení. Tyto miliony a miliony výdechů budou rovněž zachycovány speciálními balóny umístěnými cca 20 metrů nad účastníky. Po přefiltrování normálního a slastného vzduchu se vyrobí koncentrát slasti. Ten se bude poté prodávat na televizních reklamních kanálech. Důchodci, studenti a ZTP sleva 30%.

Tetování těla bude umožněno jen a pouze v souvislosti s prokázanou onanií. Za sto úspěšných (a doložených) vyvrcholeních bude možné nechat si vytetovat na tělo vybraný motiv. Pokud by kapacita těla nevystačila (a to se může snadno stát), bude umožněno pořídit si umělou figurínu. Její majitel bude mít povinnost nosit ji s sebou na důležité oficiální akce jako jsou svatby, pohřby či imatrikulace. V práci ji posadí vždy vedle sebe. Její poškození či ztráta je trestná. Pokud majitel/ka získá tři tyto figuríny, může kandidovat na prezidenta. Při pěti a více do OSN.

PacSpMs

Vzestup a pád Náušníků

Jakub Marek

Když se po celém světě rozšířil zákeřný vir, o němž ani nejbystřejší mozky světových zdravotnických organizací nevěděly zhoła nic, stála nedaleko Toulavy mohutná fabrika. Jejím zakladatelem, majitelem a absolutistickým vladařem byl Josef Spica, zvaný Ušatý Joe. Šlo o snaživého chlapíka, v jehož pestrém osobnostním koktejlu zcela dominovaly dva rysy – měl podnikatelského ducha (nebo chcete-li „až nezdravý čuch na prachy“) a psychickou poruchu zvanou narcistní extremitasfilie. Tato neobvyklá vada se projevuje tak, že je jedinec celoživotně fascinován některou částí svého těla. Zmíněná obtíž tak může existovat v mnoha variantách, a jak už možná podle jeho přezdívky tušíte, Ušatý Joe trpěl narcistní aurisfilii. Fascinovaly ho zkrátka jeho uši.

Z Joeovy továrny tak nemohly dennodenně vyjždět jiné produkty, než z ní do celého světa dennodenně po statisících v nacpaných kamionech vyjžděly. Joeova firma se specializovala na výrobu všeho, co nějak souviselo s ušima. V jejím portfoliu nechyběla naslouchátka, čelenky, náušnice, špunty do uší ani sluchátka.

Jako šéf byl Joe přísný. Na mzdu si sice jeho zaměstnanci nestěžovali, ale se stálostí zaměstnání už to tak růžové nebylo. Pod každým z nich se zhruba minutu po nástupu do funkce začala kývat židle, respektive chyběl nepatrný pohyb a jeho pracovní smlouva odjela na továrním pásu do propadliště korporátních dějin. Joeův přístup k zaměstnancům se ostatně

v plné své síle projevil v době, kdy se pandemie usadila i v Toulavě – třeba v dopisech, které lepil na dveře továrních hal (Joe v nich rozvíjel konspirační teorie o tom, že žádný vir neexistuje, a pokud jím náhodou někdo ze zaměstnanců onemocní a vezme si kvůli tomu neschopenku, nemusí se už do práce vracet, protože to tam ostatní bez problému zvládnou i bez něj). Ale nepředbíhejme událostem – to je zase jiný příběh.

Jako vážený a neidentifikovatelným počtem milionů na účtě disponující občan Toulavy byl Joe pravidelně zván na schůze městské rady, kde plnil roli moudrého poradce. Radní si od něj zkrátka čas od času nechali poradit, při jeho proslovech uznale přikyvovali hlavami a na základě toho si od něj nechávali vyplácet štědré sponzorské dary.

Na jedné takové schůzi se diskuze radních krátce stočila i na podivuhodnou nemoc, která se prý zčistajasna zjevila kdesi v Asii.

„Ale prosím vás, tady jsme v Toulavě a ne někde v Číně, co my jako s tím?“ zhodnotil začátek celosvětové pandemie jeden z radních.

„Přesně, Stando, tam je nějaká chřipková epidemie a noviny tady z toho hned dělají bu bu bu,“ přiložil pod kotel rozšafnosti jiný zvolený zástupce lidu.

„Rákosníci nás tady nemusej zajímat, nemám pravdu?“ přispěchal se svým moudrem třetí.

Ušatý Joe seděl jako obvykle v koutu místnosti a bedlivě poslouchal. V jeho hlavě se přitom probouzel podnikatelský duch, aby Joeovi na základě vyslechnutého klábosení vnukl geniální nápad. Nadšeně mu zdvihl obočí, donutil ho, aby si odkašlal, a jeho ústy se přihlásil o slovo.

„Ctění radní,“ vyslovil podnikatelský duch Joeovými ústy obvyklé oslovení zdejší sešlosti, „nepodceňujme zdravotní rizika, která mohou dopadnout i na naše spoluobčany, na nás a nedejbože na naše nejbližší,“ řekl tak procítěně, až se jednomu z radních svráštěly vrásky a zableskly oči.

Následoval desetiminutový proslov, v němž Ušatý Joe apeloval na představitele města, aby teoretický problém nezametal pod koberec, zjistili si o novém viru všechny podstatné informace a navrhli plán, jak mu v případě potřeby čelit.

Výrazy radních však hovořily samy za sebe. Jako by nestačilo, že se všem na stolech kupí papíry. Že se pořád nedotáhla do konce agenda z minulého roku. A že si i takový ctěný radní rád odpočine u piva.

„Lidi, pojd'te radši řešit tu vyhlášku o kompostování na zahradách,“ měl zčistajasna zájem o ekologii radní specializující se na digitalizaci městské správy.

„Ctění radní, ale tohle je opravdu důležité. Nenechme to jen tak. Vždyť jde možná o životy,“ kontroval emocionálně naléhavý Ušatý Joe.

Brblání, kroucení hlavami a odfrkávání radních přerušil až Joeův návrh: radní se nebudou muset o nic starat, vše kolem viru si

pečlivě prostuduje sám Ušatý Joe, za týden se tady všichni opět sejdou a on jim odprezentuje, co zjistil a jaké navrhuje řešení.

Na tvářích radních se rázem objevily úsměvy od Joem narcistně preferovaného orgánu k Joem narcistně preferovanému orgánu.

„Přece jenom je to pravda, jde o zdraví našich občanů! A i když se tu zatím nic neděje, v době míru je přece třeba myslet na válku, to tady v Toulavě víme dávno,“ prohlásil uvědoměle radní, který před pár minutami stácel téma na kompost.

Ušatý Joe měl ve skutečnosti podobný názor jako většina radních. Nějaký vir, který způsoboval rýmičku nějakých šikmoočků, ho netrápil. Ale ve strachu, který tenhle příběh vyvolá v Toulavanech, viděl zlatý důl.

Vědecké články o viru, vyjádření světových zdravotnických organizací ani zahraniční zpravodajství informující o epidemii tak Joe (i když se to od něj očekávalo) nestudoval. Sedl si k počítači, nalil si gin s tonicem a jal se tvořit své velké dílo. Šlo mu to náramně, a tak měl za večer z ucha vycucanou důkladnou analýzu všeho potřebného.

Prezentace na schůzi městské rady trvala dlouhé tři hodiny a vyplývaly z ní tři závěry, o nichž díky podrobnosti a logičnosti Joem vymyšlených dat nikoho nenapadlo pochybovat:

1. Vir, který se nedávno objevil v Asii, se už několik dní nekontrolovaně šíří po Toulavě.

2. Nákaza, kterou vir přináší, je nesmírně nebezpečná a velmi často smrtelná.

3. Nemoc se šíří výhradně ušima, a tak je potřeba přimět všechny Toulavany, aby 24 hodin denně nosili čelenky, špunty do uší nebo sluchátka.

Strach, který chtěl Ušatý Joe stvořit, se skutečně dostavil a okamžitě zaplavil celou zasedací místnost. Události tak vzaly rychlý spád. Jedna zvednutá ruka následovala druhou a vše bylo v rekordním čase schváleno. Joe, který má shodou okolností továrnu na výrobu všech potřebných život ochraňujících pomůcek, dodá městu za zvýhodněnou cenu (samozřejmě) dostatečné množství sluchátek, špuntů do uší i čelenek a hned zítra vyjde v platnost vyhláška o jejich povinném celodenním nošení. Každý občan Toulavy si bude moci vybranou ušní ochranu zdarma vyzvednout na radnici, na poště nebo v místní nemocnici.

Pro město to bude extrémně drahé, ale zdraví občanů je přece na prvním místě.

Neidentifikovatelný počet milionů na účtě Ušatého Joa se během několika málo dní výrazně zvýšil. Řadoví Toulavané totiž přistoupili na jeho hru, a buď se začali skutečně bát neznámého viru, anebo se jim zalíbila možnost dostat zadarmo sluchátka, čelenku nebo špunty do uší. Pro tento „zdravotnický materiál“ si tak chodili opakovaně, třeba i několikrát denně. A Joe dodával svého zboží městu víc a víc.

Je však starou pravdou, že pravda jednou dolehne i k těm nejmenším uším. A tak ani zlodějna Ušatého Joa netrvala věčně. Lépe řečeno trvala čtrnáct dní.

Poté totiž pandemie skutečně překročila brány Evropy, a tak se reálné informace o viru rozšířily i do zapadlých koutů starého kontinentu, Toulavu nevyjímaje. Záhy tedy vyšlo najevo, že se vir nešíří ušima, ale dechem, kýcháním i třeba dotykem. A že i když je opravdu nebezpečný, v Toulavě zatím není.

Náušníky, jak Toulavané začali říkat ze zdravotních důvodů používaným sluchátkům, špuntům do uší a čelenkám, tak brzy nahradily chirurgické roušky či respirátory, jejichž nošení mohlo šíření nákazy skutečně alespoň částečně zastavit či zpomalit.

Obyvatelům Toulavy zbyly doma hory sluchátek, kterými pak ještě dlouhé roky v inzerátech na internetových bazarech zásobovali celou zemi.

Kdyby byla městská kasa obdařena zázkamem zraku, mohli bychom o ní říct, že jí zbyly oči pro pláč. O mnoho víc toho totiž v jejích útrobách nebylo po fiasku s náušníky k mání.

A Ušatý Joe? Nikdo mu nedokázal, že jeho úmysly byly špatné a že jeho vylhaná prezentace byla skutečně vylhaná. A ani mu to nikdo dokazovat nechtěl. Představte si tu ostudu, kdyby vyšlo najevo, že si nikdo ty bláboly, které radním přednesl, neověřil... Pravdou však bylo, že pozvánka na schůzi městské rady už Joeovi nikdy nepřišla.

Morčata a pejsek na útěku

paCifisChespItzmAus

Narodila se jim nová morčátka. Koukají, jak jsou kudrnatá, rozetky a jedno je jako ovečka, vypadá spíše jako ten kudrnatý foxteriér anebo jak jejich vobludnej čokl Vodík. Akorát nevypočítají, kolikrát je pes větší než to morče asi tak jedna ke stu.

Jdou s Vodíkem koupit maso, jejich činnost. Asi je líná, tak si pořídila psa a dítě a nevodmítla ty morčata, aby se měla o co starat a nepracovat. Někdy je to na palici a tak.

Morčata vona dostala od Čerta. Páreček v zimě. On řekl, to je brácha se ségrou, ty se nebudou rozmnožovat. Ale už si připadá jak Mendel, protože jde už asi na třetíkolenové křížení sourozenců, matek a synů. A přineslo 2 albínky, přepůlené morče, jakože černé oddělené v půlce bílou linkou a zadek nosí zrzavý a teď ty foxteriéry. Koukají, jak jsou nádherný.

Lije si polívku do misky od snídaně, která zůstala v ateliéru opuštěna, sedíc na Rembrantovi, dívala se z otevřeného okna na zelené stromoví, lebedil v ní ráno jogurt s jahodami a kukuřičnými lupínky. Honem pár řádek napíše, než přijde Polana na úklid. Dává jí 400,- za dvě hodiny. Vona neumí vydělávat. Je to horký.

První párek Bublunku a Brambůrka, poté, co už nadělali četné potomstvo, vypustili k potoku. Asi za dva dny tam našli šedobílé chlupy na poli, zvláštní, že tam byly i další, ale až za 2 měsíce. Zadělávají morčecímu rodu asi na pěknou karmu, ehm, jakože praděda, ten ještě skončil ve čpárech dravce. To byl hrdina!

Sturbannführer Schnitke! Bratrance rozprodala po zverimexech, cena šla dolů, od šedesáti po dvacku. A ještě dostala vynadáno, že to morče pak chcíplo. Pani za pultem jí to řekla stylem, jako že za to mohla vona.

Dneska se snaží sebrat hovno po Vodíkovi na zimáku, protože v hledišti sedí nějaký chlap, jinak je nesbírání, dělá, jakože nic, ale už ne tak často, jenom místo igeliťáku používá noviny nebo listí. Hovno v igelitu je fakt nechutný. Ten chlápek má s sebou psa, pustili je k sobě, ale moc se ti dva nekamardili, jeden se ježil. Když se psi začnou rvát, nesmějí tam strčit ruku, protože je pokoušou, i když je milujou. To aby měla po ruce klacek. Vodík jí moc neposlouchá, teď když má prý pubertu, je neodvolatelný. To je voser. Běžel za jedním psem a mladá slečna se bála, že ho Vodík opíchá, protože ten její pejsek byl po kastraci, tudíž neměl kulky. Vodík má kulky schovaný v chlupěch, takový srandovní, úplně lidský, protože na pytlíku, který je kryje, nemá žádnou srst, jen je tam schovaný, proto ho asi chtějí opíchat i jiní psi. Ale spíš je to otázka nějaké hierarchie, jako v lapáku, myslí si to...

Její babička měla psy. Černýho smetáka Ťapku a pak kolii. Ten smeták jí bavil, jen jí chtěl pokousat, když spolu jedli chleba s máslem. A taky vždycky tu babičku pokousal, když ho stříhala. Ale možná že byla její babička masochistka, protože věděla, že ten pes při stříhání kouše, a zavázala mu pak čumák fáčem, ale vždycky až když jí pokousal, asi mu věřila, že jí nepokouše.

Možná měla její babička sklerózu. Ona nebyla zlá, spíš hloupá.....o mrtvých dobrou pravdu? Jakože toho druhého psa tak nechutně zkrmila, protože mu dávala moc žrádla a on už nemohl, tak ho dráždila rukou, aby žral. No psycho! Lidi jsou zvrácený a voni jsou taky člověk. Dělá kraviny se psem a von jí kouše ruku, ale je to ze srandy a nějak mu věří, ale asi je to blbý.

Ted' hodně lidí řešilo karmu, ale vona myslí, že je čas se na to vysrat a řešit vylepšení systému. Lidi předpovídají kolaps a restart Země. Blbost.

Přepušenýho samčoura vyhodila v Děkanke vedle voliér. Před tím, než ho spařeného v kýblu ukázala dětem ze školy. Všechny ho chtěly, ale nevzalo si ho jedině... tak ho vezli zas do zveráče, jenže tam zrovna kydali ty jejich kotce s pilinama, smrdělo to tam a bylo tam příšerný vedro. Naštěstí tam byla taková drsná blond prodavačka, která s ní vyběhla, že si to morče nevezme a že je to její problém, ať si s ním poradím jinak. Tak šel do divočiny. Mlád'ata se narodily den po jeho odchodu. Sral jí, jak už tam zase obtěžoval sexuálně tu samici, která už porodila. Takže má 5 morčat, který tátu viděli a čtyři, které už nee, zvrácený výzkum...To jedno je kudrnatý, jo to už psala...

Zdalo se jí o koupáku, kam jsem chodili s babičkou, šli tam na divadlo. Čekali na představení od sedmi, bylo ještě jedno od devíti, říká si, že je to pro herce náročné. Pak je tam cesta, kterou má jít, ale zavřela se stromy a zalila vodou, stromy uzamknuly nosorožce. Sedí na tom divadle, ale najednou je to svatba, sestavují se nějaké lavice jakoby na focení, je to

před domem babičky. A pak je ve škole a hledá pro kluky marně místnost č. 216, pořád ji hledá, potkává učitele, je hezký. A potom odjela do Chebu k tchyni, která stříhá levanduli a brblá, že to musí dělat pro Bobana, a vona maluje obraz asi nějaké kytky a najednou na stěnách je papírová plastická tapeta a v ní se odrážejí ty barvy. Den před se jí zdálo taky o tchyni a tchánovi, on smažil velké řízky na průmyslové pánvi, ona krájela okurku a s brekem utekla, že už ji nikdy nekoupí, jsou v ní velká zrníčka.

Dnes má jedno morče větší záchvat, v noci jich mělo asi sedm a dopoledne tři. Chodí do kola a kouše naprázdno a trvá to asi minutu, pak je mimo, ptá se jí na ty samé věci a co má vona v plánu.

Dívá se na perníčky a říká jí: „Tvoje máma to má zmáklý, jak zdobí ty perníčky.“ Pak má blikanec u stolu. Probere se a znova: „Tak co máš dnes v plánu?“ „To jsou hezký tyhle perníčky, kdo je zdobil?“:DDDD

Pes jí neposlouchá, už ho nemůžu pouštět na volno, protože když vidí lidi nebo jinýho psa, tak za nimi zdrhne a kdyby se náhodou porval, vona s tím nic neudělá, protože když se psi rvou, nesmí tam strkat ruce, ale vzít ho za ocas a zvednout mu zadek, to radí lampa na cvičáku. Ale on by možná kousl i tak.

Z těch morčat jí zbyla dcera po mámě a tátovi a její dcera a obě mají děti se stejným chlapem, matka se synem a sestra s bráchou, matka má 3 černobílý hladký a 2 albíny a dcera má ty kudrnatý a rozety v barvě latté. Takový hrách v živočišné verzi, ale už jí asi nechce čekat, jaký bude mít vnuk s babičkou.....ach jo.

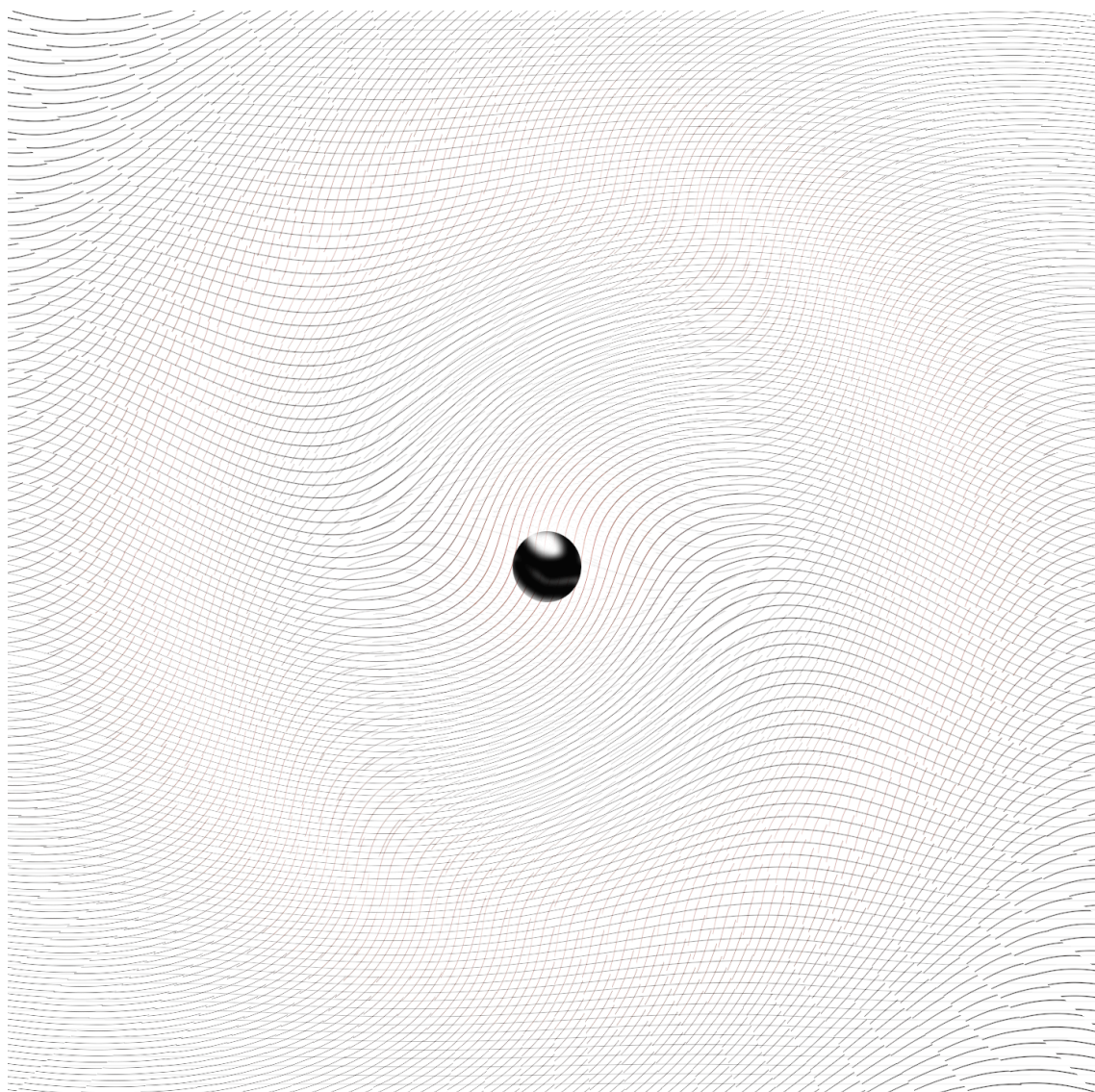
Dvojčata závidí psovi hřeben. Našlo ho jedno dvojče a ptá se, kde vzali tak pěkný kartáč. Ten je psa povídá. Cože? Ty jo, takovej pěkej kartáč!!!! Nasupeně. Byl ten nejlevnější z drogerky. A vona se jenom dívá, jak Vodíkovi vlají barevný chlupy, když jdou spolu krajinou, to je prima.

Kdyby bydlela u vody tahal by jí pes dolů, ale v San Francisku má vždy největší potřebu si začít hrát a tahat za vodítko v kopci v protisměru cesty a taky třeba držet v tlamě disk, a pak ho upustit, tak vona tlačí kočár, táhne psa, kterej je

zakousnutej do vodítka, těsně u zápěstí a sbírá ze země disk, obvykle v křižovatce, kde není chodník.

Morčata dovezla na burzu k bobkařům, byli za ně rádi a za den se prodala úplně všechna. Tak pápá, od té doby háže bioodpad zase do koše. Ach jo.

A voni si to přečtou a jdou zas dál.

Migratuliče

Akub Inářů

Rozhodně to šajnilo jako ňáký sajens, hrálo se tam hromadně na akordeony.

Takže takový nesmírný a někteří předváděli, že jsou třemi v jednom. Jasně, velmi neuchopitelná temnost. Holka šeptala a kluk nemluvil.

Přesto na bílé dni nešlo o fikci. Prověřením? Nažrat se domácích zapečenin a vařenin šlo.

Z vozejku v uličce po vás k sedadlům házeli ‚kýble‘ plastu, podřezávali černý pytle, slušností bylo nepoděkovat. Kdo to umí? Všichni se pokorně maskovali hláškou tipu Dobrá tedy. Houpalo to nahoru, dolů, zrychleně, až když se to jen třáslo zjistil, že sedí na paštice, včerejší rajčatové, piré se namíchalo s pastou na kartáčku a povstalo, možná spíš pokleslo zařezávající se do různých vrstev. Též do nosu modelky indiánského původu svírající pevně křížek pod palcem někde na prsou.

Chtěl bych žít pozemsky, leč jen k zemi posílám stébla patnáctinásobku své výšky, řežu do zneškodnění těla, a tyhle rány stojej za záznam. A někdo si z toho jen přiloží, takhle v zimě sytí oheň, sendá boty a usne v hicu, zatímco uzel na mém střevu půl kiláku nad džunglí. Přes uličku nevzrušeně spěji humorem nacucaní v ochranu nebeskou věřící Španěláci. Hodí se jim to tak, ještě přibližně hodku a půl, zavěřit si. Degravitace. Tenhle závěr se mi líbí, hodí se mi, je perfektní! Ani o hlavu vyšší ušák

se šnekem v účesu krátkých štětín by na vteřinku nepomyslel, že už teď nikdy neslízne chlapecký penis. Jen tak si poletovat vesmírem v ceně jednoho kila eidamu.

Sýr. Jakou nabere rychlost cihla nedbale upuštěná v kosmu? Vyvolá cunami na pobřeží zapadajícího slunce, na pobřeží vycházejícího slunce, na pobřeží bez slunce. Ale vlastně ne. Bůh raději vychovává k bramboře. Bůh obarvila slupku v barvě srdce. Kokoti dřeťe a rozděľte se ze srdce.

A pak se posuneš o půl světa dál, chvílku za ty a chvílku zas za jiný prachy, střídáš měnu a spod'áry. Co ještě zaměnit, rozostřit, tváře? Jejich výhlubně, ale nakonec i v celku pronikneš k nepopsatelné podobě, kráse, která tu teď byla, která tu teď není, je tu zas jiná, pak zas, tu předtím myslíš, si zapomněl, břicho nezapomíná, Nezapomeneš ráno vstát, večer ulehnot, nezapomeneš na tváře, pořád se zjevujou nesmírný krásy, a ty co už rádoby nejsou, slouží střevu jako imunita, odolnost sežrat kdejakou cizí krásu.

Bylo ti někdy blbě z krásy? že pořád? nelze ji nakreslit, vyfotit, možná namalovat jo, jen najdi ten správnej patern, bezchybněj, ať zabiješ kresbu. Já byl třeba u jezera. Předchází pánev. Bys někdy shora nad pánví? Vytěženou krajinou, schodovitost většího rozsahu, nebezpečné hřmoty strojů jaksi zhračkovatí.

A pak se do prázdnoty, do té depky, do toho prázdného kameniva hrcne voda, monochrom modra do monochromu šedožluta a tak podobně. Brzy pije celý kontinent. Tak se v tom tak cachtáš, tolik dobra ti to dá až znejistíš. Začneš nadnášen balancovat, každý došloupnutí tě sune hroucením podkladu do dalšího odlehčeného kroku, pak už raději vypneš nohy a vzpřímenost a položíš tělo do temp. Deset

metrů od břehu panikaříš a čekáš žraloka v téhle nerostné mrtvole. Kráso nebo strachu?

Zpět u břehu spustíš nohy, i ruce a vypouštíš všechny vnitřní monochromity do pitného zázraku... moč, semeno... Uvolnění a zase obava, krásu střídá strach, pryč z toho hnoje. Všechno je to divný. Nahota po břehu. Sřepy od lahváčů. Kosmos tě očistil a probral. Opět ve sřehu.

VÝSTAVA

„Srdce, ruce“ přináší sice něco nového, ale stál o to někdo?

Stanislav

V Pelhřimově se hlásí o slovo jedna kulturní akce za druhou. Děje se tu mnoho, především na poli výstavní činnosti. Mé kroky proto zavítaly na jednu z aktuálních výstav a tou je výstava v Muzeu Vysočiny Pelhřimov, která se jmenuje „Srdce, ruce“. Její podnázev je „o uměleckém řemesle vážně i nevázně“. Čekal jsem proto ukázky krásného umu českých ručiček a obdivuhodnosti ve smyslu jejich jedinečnosti. Nic takového však výstava nepřináší.

V první místnosti jsou za rožkem hromádky materiálů, vedle toho jen tak ledabyle ve velké neforemné vitrině položené asi na baličáku skleněné květiny a velká fotka lustru. Podobně se tváří i instalace o kousek dále ve vitrině skleněné vázy a vedle fotografie lustru. Po

přečtení textu jsem se dovítil, že lustry a skleněné exponáty patří k sobě a jsou od sklářských výtvarníků M. a R. Roubíčkových. Ti měli ve světě umění jistě slovo, avšak rád bych podotknul, že i v malém městě dobří umělci zanechali stopy, ale velmi rychle brali nohy na ramena. Tedy stavět výstavu na odkazu Roubíčkových v Pelhřimově je potvrzení stále se opakujícího tápání, kde, co zajímavého vyškrábnout, abychom utužili pýchu na náš malý Pelhřimov.

Jinak je výstava dobrá, až na tu plíseň.

VÝSTAVA

**Srdce,
ruce**

27. 9. - 27. 11. 2022
VERNISÁŽ 27. 9. 17:00

- ▼ výstava o uměleckém řemesle vážně i nevázně
- ▼ kurátorka: Mgr. Hana Zrno Vondrů, Ph. D.

Muzeum Vysočiny Pelhřimov, p. o.
Masarykovo náměstí 12

JAK CESTOVAT ČASEM V PELHŘIMOVĚ?

NACHYSTĚJ SI HOTOVOST.

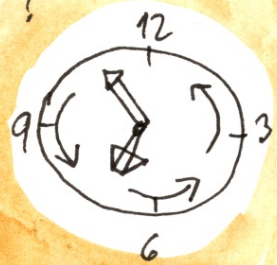
VELKOU DÁVKU TRPĚLIVOSTI.

JDI SI NĚCO KOUPIŤ DO ŠVADLENKY.

A JSI V MINULÉM STOLETÍ!

NEMÁŠ ZÁČ!

NAVÍC: VIBE JAK Z ALENKY VŘÍŠÍ DIVŮ A PROSTĚ:

ZÁŽITEK

ŠVADLENKA JE BIZAŘ. JE TO LÁSKA. JE TO MNOHO VRSŤEV. OLDSCHOOL. OLD'S COOL. NÁVRAT DO BUDOUCNOSTI. PADAŤNÍ DÍROU. JE TO TRIP. JSOU TO NÁNOSY CIVILIZACE.

Janul

„Jedny Petry prosím!“ K.Š.

SpitzmausPacifuck

Ebi procházela krajinou, silnicí z Jeruzaléma do S, nebe bylo tmavé jako za noci, ale tušila zlatá pole posečeného obilí, u cesty stál pohřební vůz, mýjela Gilberta, rozhovor už si nepamatovala, ale jakoby se zamilovali. Pak věděla, že se miluje se svým miminkem, věděla o jeho penisu, nebylo to nic neobvyklého kopulovat se svými miminky, jenom teď si uvědomila, v případě, kdyby snad otěhotněla...nebude vědět, čím by bylo dítě, jestli manžela nebo dítěte a lze se něco takového vůbec stát? Myšlenka prošla hlavou u benzinové pumpy, kde stál stůl s odloženými kabelkami, věděla, že žádnou již nechce! Nechce. Byly tam černé lesklé se zlatou sponou, tak že by třeba jedinou? Nakonec si zase vybrala, světle fialovou háčkovanou a ten kontejner pod nimi, nakonec odvála neviditelná síla větru, kontejner se zatočil a mířil zpět na benzín, bála se, že narazí do aut, vztahovala si zbytečně tu hybnou sílu za svou vinu, v tomhle je Ebi nesmírně hloupá. (I když studuje vysokou školu.) Kontejner se zastavil těsně před auty.

Přihlásili se s Čarodějem do semináře literatury, včera měli hodinu, ale nepřestává jí vrtat hlavou, jestli tu školu dochodila, má-li titul či ne, nemůže si to najednou uvědomit. Ale teď už jela vlakem s manželi na chalupu. Na nádraží stál cikán a ona věděla, že jim bude hlídat dvojčata a oni tak budou mít čas na to, se milovat, spíš souložit, byli děsně nadrženi a už při vstupu do venkovského dvora spolu začali rozehrávat vášnivou hru. Ona šla před

nimi napřed do chalupy, vystoupala po schodech a zjistila, že dům není prázdný, z pohovky se zvedal fousatý muž a najednou vlastně vstal celý dům...se spoustou lidí uvnitř. Aha, TAK TO MUSÍ JÍT OZNÁMIT MANŽELŮM, ŽE MILOVÁNÍ NEBUDE. Jde, ale vychází na farmě, kde stařík hlídá pejsky, má tam takový cirkus v krabičce a z něj vyskakují taková cukrová zvířátka na špejličkách, jsou to pejsci, ale vůbec tak nevypadají, Ebi si všímá růžového, je namotaný jako dlouhý plátek žvýkačky a jeho oči jsou přepůlené olivy, vypadá jako prasátko spíše. Tak tam pejsci poskakují a nalévá se čaj do mnoha hrnků. Ebi je u tchyně a kouká na ty hrnky, hromadí se lidé, ale ten strýc říká, že on zůstává ve svém klidu, protože v jeho patře měla být věznice, tedy samota a je chráněn před lidmi příchozími. Ebi šla do bazénu v podlaží, sedí tam Ela se svým novým pánem, takový starší týpek, píšou rudou linkou do vody takové čmárance a Ebi ho varuje, že pokud se s Elou vyspí jednou, tak už bude muset pořádk! Říká mu to zvlášť důrazně, jakože nesmí Elu zklamat. Vzpomíná si, jak byla nedávno s Elou v jejím obchodě, ten krám stál na rohu křižovatky, dřív tam býval obchod se sklem a Ela ho už taky vyklidila, koukaly do výlohy, uvnitř stála Soňa, jak to? Neměla tam být. Tedy šly obě dovnitř, Ebi si všimla dítěte, které bylo se Soňou. Všimla si jak je nezvykle ošklivé, mělo obličej jako Muf z ranního vysílání, růžový Muf s dlouhým nosem,

jakmile Ebi dítě spatřilo, zamračilo se a začalo brečet, jak bylo ošklivé! Tak šla raději s Elou v prázdném obchodě vybírat šaty na sebe do města, chystaly se na pivo. Ela na ní koukala z převlékací kabiny a jedla tekuté mýdlo z dávkovače, dávala Ebi ochutnat....„To máš kokosový olej?“ ptala se. Ochutnala, ale ne, bylo to mýdlo. Ela natočila nedávno film s kamarádem Koloběžkou, ten film byl dokonalý. Ebi jen kroutila hlavou, tolik krajin, tolik kulis, tolik motivů a prostor, nechápala, jak to dokázali tak vymakat! Koloběžka hrál na kytaru a Ela ho doprovázela, celý film ubíhal jako kulisy v divadle, jako že jedeš na kole a mění se za tebou pásma, nechápala, jak to dokázali stvořit.

Ebi parkuje otcovu starou renaultku před vchodem do metra, neví jestli je auto porouchané, prochází halou metra a všude stojí cikánské děti, zná je z Erka. Míjí je, a ony jsou tam jenom v pyžamech nebo v tílkách, vědí, že dnes nebudou spát, jako vždycky, uchylují se do haly, malé děti, a Ebi je líto, že to nevěděla. Vlastně nevěděla, že nemají kde spát a dělá radši, že je nevidí, aby jí nepoznaly, vidíš! Takhle my to máme. A ráno, až přečkají noc v hale, je zase vypouštějí zřízenci do města a ona se vrací k autu.

Pojmenovat ji. Ebi má za úkol navštívit kostel, jde do místnosti v patře, ale má divný pocit, jakože tam nemá být, je tam nějaký zdobený kříž a taky je tam asi fotopast, nic nevzala, jde zpátky chórem a něco jí prudce zvedne za nohy, nějaká neviditelná hrubá síla jí obrátí a ona visí hlavou dolů. V hrůze se snaží vyslovit jméno Marie. Marie! Vykoktaná slova ji zachránila, protože ji síla pouští, byl to nezvyklý

hnus, šok z poznání, že báchorky o duchách jsou pravda....možná to byl satan?

Ebi pluje korytem potoka, je to kanál s průsvitnou teplou vodou, dole pod ní vlají vlasy trávy česané proudem. Na jedné straně je moře a na straně vpravo je tušené druhé, to divoké smradlavé. Ona ale jde na pláž, kde si hrají děti, snášejí pestrobarevné kameny k břehu. A zase vidí Della, klouže se s nějakou ženou z kopce. Minulou noc jí říkal, jak ho sváděla kamarádka, a on, ač byl hrozně nadržžený a moc ho to vzrušovalo, nechtěl, protože má ji, svoji ženu Ebi. A teď se tam klouzali, jenže jak jeli rychle, doklouzali se až na hladinu zamrzlého rybníku, jen led byl tenký a Ebi na ně v hrůze volala, ať se vrátí, aby se neprobořili. Když Ebi jela do kopce, zastavila přímo v něm, auto bylo zapadlé sněhem, ale po poli se procházel čáp, jela za přítelkyní Mistryní, zastihla jí v čekárně u doktorky, jak tam vytírá podlahu, vezla oběma dárky od moře. Mistryně telefonovala, Ebi obdivovala její výmluvnost. Řekla nějaký protiklad s ledovým klidem, jakože tu osobu ráda uvítá a zároveň jak si dovoluje jí obtěžovat. Ebi si všimla, že Mistryně má na obou tvářích modřiny, prý jak jí pokousal její pes. A pak už to bylo smutný, protože mluvila s Dellem a všimla si, že dal kuřecí stehno do hodin a tam, kde se ona potápěla v kotli, zbylo spoustu masa a tak je lovila, s tím, že nevěděla, jestli je ještě jedlé nebo, že to budou muset sníst a to kuře v hodinách!

Myslela na otce, a pak jí z žebra začal vylézat červ, víc červů. Vylézali z místa mezi srdcem a žaludkem. Všimla si, že po ní zbyli i na záchodě. Nějací malí, nějací zelení.

Naposledy byla na intru. Proběhl tam nějaký spor a ona nadávala spolubydlícím, že jestli budou ještě ty kluky šikanovat, rozbije jim držku, měla s nimi jet na aerobik do Humpolce, tak se jí nechtělo, vůbec a vylezla ven na ulici, vzala si nemožný vytahaný hadry a ty fífleny se sunuly do metalických aut, nechtělo se jí. Couvá autem. Jenže pak už je zpět na vejšce na tom semináři a taky je to trochu o vílách, vyučuje Jack Bauer,

půjčuje si od Čaroděje propisku, naposled se viděli v krabicovém bludišti a ona se ho ptala na bratra.

A to je vlastně asi tak všechno.

Aby

Pelhřimovský otazník č. 20

Nakladatelství Sama doma

Vytiskla Tiskárna

Rok vydání 2022

<https://www.facebook.com/pelhrimovskyotaznik>

pelhrimovskyotaznik@seznam.cz